

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσωτερικῶν Δοχ. 30

Ἀμερικῆς Δολ. 1

Πτυχ. ἱερεὺς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

« Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ' 6').

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΧΩΡΑΝ ΘΑΥΜΑΤΑ;

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἱ Πιστῶν. Συνεζητήσαμεν ἐπὶ τῆς δυνατότητος τῶν θαυμάτων κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα. Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ ἡμερῆδες ἀνέγραψαν τόσην πληθὺν θαυμάτων, γενομένην μέσφ εἰκόνας ἁγίας Μαρίνης, εἰκόνων Εὐαγγελιστρίας, εἰκόνων ἁγίων, ὥστε δικαίως νὰ ἀγῆται κάθε διανοούμενος εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅσον εἶναι ἀληθὴ τὰ σημερινὰ θαύματα, τόσον ἦσαν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων Αὐτοῦ ἐνεργηθέντα, καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὡς παράδοξα παρουσιαζόμενα εἰς τὴν κόσμον, ἔχουσι παρεμπερῆ, κοινὴν καὶ συγγενὴ τὴν προέλευσιν.

Πιστεῶν.— Ἐάν παραδέχεσθε τὰ σήμερον ὡς θαύματα παρουσιαζόμενα, ψευδῆ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα πρὸς ἐκμετάλλευσιν εὐπίστων καὶ ἀπολοϊκῶν πρ' ἐπιτηδείων—καὶ δὲν διστάζω ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ κοινοῦ νοῦ, καὶ αὐτῆς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν πατέρων τῆς, νὰ συμφωνήσω μαζύ σας καὶ ἀνομολογήσω τὰ σημερινὰ θαύματα ὡς τοιαῦτα—δὲν δικαιώσθε ὅμως λογικῶς νὰ κρίνετε ἐκ τούτων, καὶ ὑπαγάγετε εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, καὶ τὰ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις θαύματα. Ἐκ τῆς ὑπάρξεως κινδύλων νομισμάτων δὲν ἐξάγεται συμπέρασμα ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἢ ὑπάρχει γνήσιον νόμισμα. Ἀλλὰ, τοῦντιον, ὅτι τὰ κίθθλα, τὰ ὅποια εἶναι παραχάραξις καὶ ἀπομίμησης τοῦ γνησίου, μαρτυροῦσιν ἀκριβῶς τὴν ὑπέρβιν καὶ γνησιότητα τοῦ ἀρχικοῦ νομίσματος τὸ ὅποιον ἐκιδηλοποιήθη δι' ἀπομίμησης πρὸς ἐκμετάλλευσιν καὶ πλουτισμὸν.

Εὐπιστος.— Καὶ διατὶ οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι διεκρίθησαν διὰ τὴν ἁγιωσύνην καὶ εὐσεβείαν των, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔκαμνον καὶ κάμνωσι θαύματα ὡς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι;

Πιστεῶν.— Εἰς τὴν ἐρώτησίν σας θ' ἀπαν-

τήσω μετὰ θάρρους, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν γνωμῶν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καί-
τοι: πολὺ φοβοῦμαι ὅτι τινὲς θὰ διαρρήξουν τὰ ἱμάτια των καὶ θὰ ζητήσουν τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ πίνாகι. Λοιπόν. Διότι, ἐάν ὁ Θεὸς ἐπέτρεπε τὴν παρὰ πάντων τῶν μετὰ τοὺς ἀποστόλους πιστῶν θαυματοποιάν, ἡ Ἐκκλησία α') θὰ ἠναγκάζετο νὰ περιπατῇ δι' ὄψεως καὶ οὐχὶ διὰ πίστεως, ὡς εἶνε ἡ κλήσις τῆς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τῆς δι' αὐτήν. « **Μικρότεροι οἱ μὴ εἰδόντες καὶ πιστεύοντες** » (Ἰωάν. κ. 29) λέγει ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν Θωμᾶν τὸν εἰπόντα ὅτι δὲν θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀνέστη ὁ Διδάσκαλός του, εἰμὴ ἐάν τὴν ἴδῃ ὁλοφάνερα καὶ ἐάν ἀκόμη τὸν ψαύσῃ.— **Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἰδούς** » ὁρνοτοφώνει ὁ Παῦλος (Β' Κορινθ. ε' 7)— **«...ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπάτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες, πιστεύοντες δὲ ἀγαλλιάσθε χερσὶ ἀνεκκλήτῳ** ». λέγει ὁ Πέτρος (Α' Πέτρ. α' 8) διότι, ἐάν ἐν προηγούμενον ἤθελε τοιοῦτοτρόπως καθιερωθῇ, τότε εἰς οἰονδήποτε μέλλοντα καιρὸν, οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀνέμενον νὰ καθοδηγῶνται ἀφεύκτως διὰ θαυματουργικῶν συστάσεων καὶ νοουθεσιῶν, καὶ ὁ νοῦς των θὰ ἀπεμακρύνετο οὕτω ἀπὸ τῶν Γραφῶν, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ὥρισεν ὥπως χρῆσιμίσωσιν ὡς λύχνος εἰς τοὺς πόδας των καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους των **« Λύχνος ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου »** (ψαλμ. ριγ' 106) **« Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπιδόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος »** (Β' Τιμοθ. γ' 16) γ' διότι αἱ διὰ θαυμάτων ὁδηγαὶ καὶ διδασκαλαὶ ἀντιτίθενται τελείως εἰς τὴν σκέψιν, τὴν διανόησιν, τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐρευναν τῶν βασικῶν ἀρχῶν παντὸς ζητήματος,—αἱ ὁποιαὶ εἶναι σπουδαιότατα καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν γνῶσιν πρόοδον τῶν χριστιανῶν, καὶ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον αὐτῶν ἐν γένει. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς τὸσον μειονεκτικoὺς διὰ τὴν Ἐκ-

κλησίαν ΕΠΑΥΣΕ καὶ ΚΑΤΗΡΓΗΣΕ τὰ θαύματα ὁ Θεός, —διὰ τὴν μεταχειρισθῶ ἀκριδῶς τὰς λέξεις καὶ τὴν ἐτυμολογίαν ἐνὸς Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας περὶ θαυμάτων.—Καὶ διότι, καὶ ἂν ἐπέτραιπε νὰ γίνωνται σήμερον ἀληθῆ θαύματα ὅχι μόνον θὰ ἐβλάπτον ἀντὶ τὴν ὠφελήσουν, ὡς εἶδομεν, ὅχι μόνον οὐδένα σκοπὸν θὰ ἐξυπηρετοῦν ὡς τὰ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων, ἀλλ' οὐδὲ κοινότητα καὶ συγγένειαν ἢ ὁμοιότητά τινα θὰ εἶχον, ὡς δὲν ἔχουσι καμμίαν τὰ διαλαλούμενα σήμερον δῆθεν θαύματα τῶν διαφόρων θαυματουργῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων παραγόντων.

Ἀπιστῶν.—Καὶ ποῖαν διχοφροσύναν διαδεδέχθητε μεταξὺ τῶν σήμερον ἀξιουμένων ὡς λαμβανόντων χάριαν θαυμάτων καὶ τῶν ἐν ταῖς Εὐαγγελίοις θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὅταν καὶ ταῦτα συνοδεύονται μὲ ἐπαρκεῖς ὡς ἐκεῖνα ἱστορικῶς μαρτυρίας;

Πιστεύων.—Καὶ ὅταν ἀκόμη στηρίζονται ἐπὶ τοιοῦτων μαρτυριῶν τὰ θαύματα, αἱ τοιαῦται περὶ αὐτῶν μαρτυρίαι δὲν μαρτυροῦσιν οὐδὲ ἀποδεικνύουσιν τὴν θεῖαν αὐτῶν ἀρχὴν καὶ προέλευσιν. Τὸ ἡθικὸν αὐτῶν ποιεῖ ἀνάγκην νὰ ἀντιστοιχῇ καὶ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα νὰ συνέχωνται καὶ σχετίζονται πρὸς διδασκαλίαν ἢ ὁπρία ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου καὶ τῆς συνειδήσεως νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ ἐπιδοκιμάζεται ὡς θεία. Θαύματα καὶ διδασκαλία φωτίζουν ἀμοιβαίως καὶ προσαποδεικνύουσιν ἀλλήλα, ὡς τῆς αὐτῆς προελεύσεως ἔργα. Εἰς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ὁ χαρακτήρ Αὐτοῦ διακρίνεται μετ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν εἰς αὐταποδείκτον αἰγλήν, ἡ ὁποία οὐδέποτε τὰ ἀφήνει νὰ ἴστανται ὡς τραχεῖς παραδοξότητες καὶ ἐκπλήξεις δυνάμεως καὶ μόνον, ἀλλὰ καλύπτει ταῦτα μὲ δόξαν ὡς ἐνδείξεις οὐρανίως ἀγάπης καὶ πράξεως, αἱ ὁποῖαι προσαρμόζονται εἰς τὰς ἀναλογίας τοῦ προσωπικοῦ Αὐτοῦ μεγαλείου καὶ μεγαλοπρεπείας. Ἀλλὰ τὰ σημερινὰ θαύματα πρὸς ποῖαν διδασκαλίαν, ποῖαν νέαν ἀποκάλυψιν ἀποδέλπουσι; νὰ ἐξυπηρετήσωσι, ποῖαν προσωπικότητα νέαν νὰ προσεπιβεβαιώσωσιν εἰς τὸν κόσμον ὡς παρὰ Θεοῦ ἐρχομένην πρὸς ἡμᾶς μὲ νέον καὶ μὴ ἐν τῇ Λόγῳ Του λαλούμενον εἰς ἡμᾶς ἄγγελμα, καὶ τὸ κυριώτερον, πῶς ταῦτα συμβαδίζουν πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν λόγον Του εἰς τὸν ὅποιον ρητῶς διὰ τοῦ Ἀποστόλου Του διακηρύττει ὅτι ὅλα αἱ θαυματουργικαὶ αὐταὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀποστόλων ἐνδείξεις, θέλουσιν ἐκπέσει, θέλουσι πύσει, θέλουσι κτερογηθῇ; «εἴτε δὲ προφητεῖαι καταργηθῶσιν» εἴτε γλώσσαι πύσονται· εἴτε γυνῶσις καταργηθῆσεται». Α' Κορινθ, ιγ' 8.

Ἀπιστῶν.—Ἀνεφέρετε περὶ τῆς σχέσεως καὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ χαρακτήρος τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν θαυμάτων. Ἀλλὰ διατὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Θεοῦ

καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ μὴ ἐκδηλωθῶσι καὶ ἐπιμαρτυρηθῶσι διὰ συνήθων ἔργων, ἀντὶ τῶν θαυμάτων;

Πιστεύων.—Διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἐὰν ὁ Χριστὸς οὐδὲν τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀναγραφόμενων θαυμάτων ἐνήργει, πῶς θὰ ἡδυνάμεθα ἡμεῖς σήμερον νὰ ἔχωμεν τὴν πεποίθησιν καὶ δεδαιόγητα τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα περὶ αὐτοῦ; Ἐὰν διήρχετο τὸν κόσμον ὡς κήρυξ μόνον δικαιοσύνης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Θείας Βουλῆς, καὶ ἀπέθνησκεν ὡς ἀπέθανε, θὰ ἦτο ἡ ἀπόδειξις τόσον ἐπαρκῆς, ὅσον εἶναι τώρα διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του, ὅτι ἦτο ὄντως Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ θάνατος Αὐτοῦ ἦτο πράγματι θυσία τελείου ὑπὲρ τῶν ἀτελῶν; Θὰ ἦτο ἡ ἐπ' Αὐτοῦ ἐλπίς ἡμῶν διὰ τὸ παρὸν καὶ κυρίως διὰ τὸ πέραν τοῦ τάφου μέλλον ἡμῶν τόσον ἀσφαλὲς καὶ δεδαῖα; Θὰ ἐπετέλει ὁ Κύριος ἡμῶν οἰονδήποτε ἔργον κηρύττων εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἄνευ τῆς χρήσεως τῶν θαυμάτων; Δὲν ἦσαν ταῦτα ἀπαραίτητα ὡς ἀποδείξεις τοῦ δικαιώματος Αὐτοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως ὡς ἀντιτυπικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἀληθῶν Ἰσραηλιτῶν; Σήμερον ὅμως ποῖα παρομοία ἀνάγκη ἀπαιτεῖ τὴν ἐνέργειαν νέων θαυμάτων; Ἐχει κανένα ἄλλον ὁ Θεός ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ τὸν ὁποῖον νὰ συστήσῃ εἰς ἡμᾶς ὡς Σωτῆρα ἡμῶν, ὡς τὴν μόνην ἡμῶν ἐλπίδα, ὡς τὸν μόνον ἡμῶν μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ ἡμῶν Μεσίτην; ὡς ἄλλον ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον, εἰς τὸν ὅποιον νὰ μᾶς εἴπῃ «**Αὐτοῦ ἀκούετε**», καὶ τὸν ὅποιον νὰ πιστοποιήσῃ εἰς ἡμᾶς ὡς Υἱὸν Αὐτοῦ, ὡς ἐκλεκτὸν Αὐτοῦ διὰ θαυματουργικῆς πιστοποιήσεως, καὶ περιβάλλῃ Αὐτὸν μὲ δόξαν καὶ τιμὴν, ὡς περιέβαλε τὸν Χριστόν; **Οὐδένα ἰπολύτως** οὔτε ἄγγελον, οὔτε ἄνθρωπον (Ἐβρ, α' 5, 9, 13). Αὐστηρῶς δὲ διακηρύττει διὰ τοῦ προφήτου λέγων, «**Τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ οὐ δώσω, οὐδὲ τῆς ἀρετῆς μου (τὴν αἰνέσιν μου) τοῖς γλυπτοῖς**» (Ἠσα. μδ' 8). Ἐφόσον δὲ οὐδένα ἄλλον, εἴτε ἄγγελον ἢ ἄνθρωπον, ἔχει νὰ δοξάσῃ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ τὸν κόσμον—ὅπερ οὐδενὸς παρίσταται πλέον ἀνάγκη νὰ φανερώσῃ τὴν δόξαν καὶ μεγαλειότητα Αὐτοῦ διὰ θαυμάτων, καὶ δώσῃ εἰς αὐτοὺς δόξαν· ἀσυγκρίτως δὲ περισσότερον δὲν θὰ φανερώσῃ καὶ δὲν θὰ δώσῃ ταύτην εἰς ἄψυχα, εἰκόνας δηλ. ἢ γλυπτὰ. «**οὐ δώσω τὴν δόξαν καὶ αἰνέσιν μου τοῖς γλυπτοῖς**» (Ἠσα. μη' 11) Λογικῶς ἐπόμενον λοιπὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν χαρακτήρα Του ἦτο νὰ παύσῃ καὶ καταργήσῃ πλέον πᾶν θαῦμα.

Ἐπίπιστος.—Εἴπετε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως «**ἐν ὀνόματι τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν πατέρων τῆς, οἱ ὁποῖοι διδάσκουσιν ὅτι ὁ Θεός ΕΠΑΥΣΕ καὶ ΚΑΤΗΡΓΗΣΕ τὰ θαύματα**»,—ὅτι δὲν διστάζετε νὰ συνομολογή-

σετε μετά τοῦ Ἀπιστοῦντος ὅτι τὰ ὡς θαύματα διαλαλούμενα σήμερον εἶνε ἀνθρώπινα τεχνάσματα καὶ οὐχὶ θεῖα ἐκδηλώσεις, — Ποιοὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν παραδέχονται ὅτι γίνονται πλέον θαύματα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπικύσει καὶ κτηήρησεν πλέον ταῦτα;

Πιστεύων — Θὰ ἠδύνασσο ἂν ἐπίστευες εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ ἀρκεσθῇς εἰς τὴν κατὰ πολὺ βαρυτέραν τῶν πατέρων διακήρυξίν του, ὅτι τὰ θαύματα θέλουσιν ἐκπέσει, θέλουσι πεῦσει, θέλουσι κτηρηθῇ, ἀλλ' ἀφοῦ θέλῃς προσεπιβεβῆσαι καὶ ἐκ τῶν πατέρων, ὡς τὴν δίδωμεν εὐχαρίστως. Ἀνοίξον εἰς τὸν Ζ' τόμον τῶν ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου σελ. 387 Ὀμιλ. λβ' Ἐκεῖ ὁ πατὴρ οὕτως τῆς Ἐκκλησίας ρητῶς λέγει: « Ἀλλὰ τὰ σημεῖα ἐπιζητεῖτε, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τῆς εὐγενείας ἡμῶν μέγιστον δεῦγμα καὶ τῆς ἀγάπης τὸ μὴ μετ' ἐνεχύρων πιστεύειν τῷ Θεῷ. ΚΑΙ ΓΑΡ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ Δ' ΕΤΕΡΟΝ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΕΠΑΓΞΕΝ Ο ΘΕΟΣ. Ἐὶ γὰρ οὐ γενομένων σημείων, οἱ πλεονεκτῆμασιν ἐτέροις κομῶντες ἐπιτίρονται, ἀπ' ἀλλήλων, στήζοντι, εἰ καὶ σημεῖα ἐγένοντο ποῦ οὐκ ἂν ἐγένετο ῥήγματα; Μὴ δὴ σημεῖα ζῆται, ἀλλὰ ψυχῆς ὑγιάνειν..... καὶ γὰρ εἰ πάντες ὡς ἐχθροὶ ἐξώμεν μᾶλλον ἂν τῶν θαυματουργούντων ἐθαύμασαν ἡμᾶς Ἑλλήνων παῖδες. Τὰ μὲ γὰρ σημεῖα καὶ φαντασίας ὑπόνοιαν ἔχει πολλάκις, καὶ ἐτέραν πονηρὰν ὑποψίαν.... θείος δὲ καθαρὸς οὐδεμίαν ἐπήρειαν δεῖξασθαι δύναται, ἀλλὰ πάντων ἐμφράττει τὰ στόματα τῆς ἀρετῆς ἢ «τῆσις» ».

« Ὡς περὶ γὰρ οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύοντες μακάριοι (Ἰωάν. κ. 29) οὕτως οἱ χωρὶς σημείων πιστεύοντες. Εἰπέ δὴ μοι, οὐκ ὀνειδίζων Ἰουδαίους ἔλεγεν ὁ Χριστὸς: « Ἐὰν μὴ σημεῖα καὶ τέρατα ἴδῃτε, οὐ μὴ πιστεύσητε » (Ἰωάν. δ' 48) Οὐκοῦν οὐ δὲν παρεβλήθημεν εἰ θέλομεν προσέχειν ἑαυτοῖς.... Τὶ θούλεσθε πλέον; Σημεῖα; ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ. Πίστιν ἔχετε, ἐλπιδὴν, ἀγάπην, τὰ μένοντα ταῦτα ζῆται, ταῦτα σημείων μερίζω. Οὐδὲν ἀγάπης ἔσται. Μείζων πάντων ἡ ἀγάπη (Α' Κορινθ. ιγ' 13) φησί. Νῦν δὲ ἡ ἀγάπη κινδυνεύει. Ὅνομα γὰρ αὐτῆς ὑπολέλειπται μόνον, τὸ δὲ ἔργον οὐδαμῶς ἀλλὰ διηρημέθα ἀπ' ἀλλήλων ». Χρυσοστόμου Ὀμιλία Μ' σελ. 394).

« Διὰ ποῖαν λοιπὴν αἰτίαν, λέγει, δὲν γίνονται τῶρα σημεῖα; Ἐδῶ παρακαλῶ προσέχετε μὲ ἀκρίβειαν διότι ἀπὸ πολλοὺς ἀκούω τοῦτο:

καὶ συχνὰ καὶ πάντοτε ζητεῖται..... Ἐνεκ τίνος λοιπὸν περιωρίσθη καὶ ἀφηρέθη ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὴν χάριν αὐτῆς; Ὁχι: διότι θέλει νὰ μᾶς ἀτιμάσῃ ὁ Θεός, ἀλλὰ διότι πολὺ μᾶς τιμᾷ. Ὡς: ἐγὼ λέγω. Εἰς ἀνηγορεύσαν κατάστασιν ἦσαν τότε οἱ ἄνθρωποι διότι προσφάτως εἶχον ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ εἶδωλα καὶ παχυτέρη καὶ μᾶλλον εὐκρίστητος ἦτο ἀκόμη ἡ διάνοια αὐτῶν, καὶ πρὸς δὲ τὰ σωματικὰ συνεκινούντο καὶ ἐχασκον, καὶ καμμίαν ἰδέαν ἀσωμάτων δωρεῶν δὲν εἶχον ἀκόμη, οὐδὲ ἐγνώριζον τί τάχα εἶνε νητὴ χάρις καὶ διὰ μόνης τῆς πίστεως θεωρουμένη: διὰ τοῦτο σημεῖα ἐδίδοντο.... Ἐγὼ λοιπὸν τῶρα ἀνάγκην δὲν ἔχω ἀπὸ σημεῖα. Διὰ ποῖαν αἰτίαν; Διότι καὶ χωρὶς νὰ μοι δοθῇ τημεῖον ἔχω μάθει νὰ πιστεύω εἰς τὸν Δεσπότην. Διότι ὁ μὴ πιστεύων ἔχει ἀνάγκην ἐνεχύρου: ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ πιστεύω, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐνεχύρου, οὐδὲ σημεῖου. Ἐκεῖνοι δὲ τότε δὲν ἐπίστευον, ἐὰν δὲν ἤθελον λάβει σημεῖον: διὰ τοῦτο ἐδίδοντο εἰς αὐτοὺς σημεῖα, ὡς ἐνέχυρον τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐπίστευον. Ὡς: ὅχι ὡς πρὸς πιστοὺς, ἀλλ' ὡς πρὸς ἀπίστους ἐδίδοντο τὰ σημεῖα, διὰ νὰ γένωσι πιστοὶ: οὕτω καὶ ὁ Παῦλος λέγει: « τὰ σημεῖα εἶνε ὅχι διὰ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀπίστους (Α' Κορινθ. ιδ' 22..... Τοῦτο λοιπὸν εἶνε τὸ αἶτιον τοῦ ὅτι δὲν γίνονται σημεῖα τῶρα. Χρυσοστόμου Ὀμιλία Α' εἰς τὴν Πεντηκοστήν.

Εἰς ἄλλα δὲ μέρη συγγραμμάτων του ὁ μέγας αὐτὸς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας καυτηριάζει δριμύτως τοὺς ἐπιζητοῦντας καὶ προφασίζομένους θαύματα, ἀποδεικνύων ἐκ τῶν Γραφῶν ὅτι οὐχὶ διὰ θυμαμάτων τόσας πόλεις ἐκυρίευσεν ὁ Ἰωάννης, διότι ρητῶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι: « ὁ Ἰωάννης οὐδὲν σημεῖον ἔκαμε (Ἰωάν. ι' 41) ἀλλὰ δι' ἀγίας ζωῆς καὶ πιστοῦ εὐκρινεοῦς κηρύγματος τῆς δουλῆς τοῦ Θεοῦ. Οὐχὶ διὰ θαυμάτων ἐπίστευσαν οἱ Νινευῖται, ἀλλὰ διὰ παρομοίου κηρύγματος πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ἰωνᾶ, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι, μετὰ τόσα θαύματα, τὰ ὅποια εἶδον, χειρότεροι ἐγίναν καὶ κατοικίαι μυρίων δαιμονίων κατεστάθησαν καὶ μυρίας εἰς ἑαυτοὺς συμφορὰς προξένησαν. Οὐχὶ διὰ θαυμάτων ὁ Πέτρος ἔφραττε τὸ στόμα τῶν Ἰουδαίων ἢ ἐπειθε τούτους, περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ νόμου Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν (Πράξ. κη' 23). Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος ρητῶς μαρτυρεῖ ὅτι τὰ θαύματα ὁ Θεὸς ΕΠΑΓΞΕ καὶ ΚΑΤΗΡΓΗΣΕ, καὶ τοιαῦτα αὐτὸς ἠγγόει εἰς τὰς ἡμέρας του, σιγησάτω πᾶσα σὰρξ θυμωτεμπόρων τῶν ἡμερῶν μας, διότι περὶ τῶν τοιούτων λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅτι: « ἔσονται ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ..... οἱ οὗς ἡ ὁ-

δὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται, διότι» ἐν πλεονεξίᾳ πλισταὶς λόγοις τὸν λαὸν ἐμπορεύονται· οἷς τὸ κρεῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἄργετ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει» Β. Περ. 6' 3. **Καὶ ἡ ἐπιβόλλη αὐτοῖς ὁριστικῇν αἰγὴν ἢ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἡ περὶ σημερινῶν θαυμάτων δοξασία, καὶ τὸ ἐν γένει πνεῦμα αὐτῆς δὲν δύναται νὰ εἶναι διάφορον τοῦ πνεύματος τῶν πρώτων αὐτῆς πατέρων καὶ διδασκάλων.**

Ἐπίπιστοις—Ἐν τούτοις παρ' ὅλα ταῦτα εἶνε γεγονός ἀνεμφισβήτητον ὅτι ὁ Θεὸς ἐνῆργησε καὶ ἐνεργεῖ εἰς αὐτὴν σήμερον θαύματα διὰ τῶν εἰκόνων καὶ δι' ἄλλων μέσων· γεγονός τὸ ὅποιον πιστοποιεῖται ὑπὸ τῶν εὐπαιδευτῶν ἀνδρῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν—καὶ ὅχι μόνον ὑπὸ τοῦ ἀπαιδευτοῦ καὶ ἐπίστου ὄχλου.

Ἐπιστεύων—Ἐνώπιον τῆς σαφοῦς διακήρυξεως τοῦ Λόγου τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, ὅτι αἱ τοιαῦτα θαυματουργικαὶ ἐνέργειαι θέλουσι πεῦσαι καὶ κτελεσθῆναι (Α' Κορ. νθ. ιγ' 8) ἐνώπιον τῆς ἀπεριφράστου μαρτυρίας τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου ὅτι τὰ θαύματα ἔπυσαν, καὶ ὅτι τοιαῦτα δὲν ἐγένοντο διόλου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἐνώπιον τῆς ρητῆς συστάσεως τῶν Γραφῶν ὅτι «καὶ ἂν ἄγγελος ἀκόμη εὐαγγελισθῇ εἰς ὑμᾶς ἄλλο παρ' ὅτι εὐαγγελισθῇ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἔστω ἀνάθεμα» (Γαλ. α' 8) καὶ τῆς ἐξ Ἰσοῦ δορυτάτης σημασίας ἐντολῆς τῶν Γραφῶν, καθ' ἣν καὶ ἂν ἈΚΟΜΗ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΤΟΙΑΥΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΚΑΙ ἂν ἈΚΟΜΗ ΕΚΠΛΗΡΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΥΟΥΝ ΟΙΑΛΗΠΟΤΕ ΤΑΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ, τὰ ὅποια ἀντίκεινται εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ρητὰς Αὐτοῦ ἐν τῷ Λόγῳ Του ὑποδείξεις καὶ διακρίσεις, δεξιόμεν νὰ μὴ δώσωμεν οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τοιαῦτα θαύματα καὶ μὴ πιστεύσωμεν ταῦτα ὡς σημεῖα παρὰ Θεοῦ (Ἰδε Λευτερ. ιγ' 1, 2, 3. Β' Θεσσαλ. 6' 9. Μαρκ. ιγ' 22. Ἀποκ. ιγ' 13, 15)—ἐνώπιον λέγω ὅλων τούτων τῶν σπουδαιωτάτων συστάσεων, τὰ γενόμενα καὶ ὁμολογούμενα θαύματα τῆς σήμερον καὶ ἡ προέλευσις τῶν, ἀνάγκη νὰ τεθῶσιν ὑπὸ αὐστηρὰν ἐξέτασιν καὶ ἔλεγχον, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀνωτέρω Γραφῶν καὶ ἄλλων αὐτῶν ὑποδείξεων, περὶ ὧν κατωτέρω καθότι θὰ ἦτο μία φρικαλεωτάτη βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐνῶ αὐστηρῶς ἀπαγορεύει ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄλλαν προσκύνησιν, λατρείαν, καὶ δοξάν, τὰ ὅποια προσήκουσιν εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον,—καὶ τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀνταποδόσεως τῆς ἁμαρτίας μέχρι τετάρτης γενεᾶς, καὶ ἐπὶ ποινῇ θανάτου—ἐνεργεῖ, ἅψ' ἐτέρου θαύματα δι' ἀφύχων ὀλικῶν ἀντικειμένων—τὰ ὅποια οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ἤδη θεοποιήσει—ἐνεργεῖ, λέγομεν, θαύματα διὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀποδίδωσιν εἰς ταῦτα τοιαύτας βελας ἰδιότη-

ας καὶ τοιαύτην ἴσιν πρὸς Αὐτὸν λατρείαν, τιμὴν καὶ δόξαν ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν καταδίκη! Ἰδὲ Ἀποκ. αλφ. ψιν ιγ' 15 ἀνγκινώσκωμεν πράγματι περὶ τῆς ἐκεῖ συμβολικῆς εἰκόνος, ὡς ἐνεργούσης ἢ μελλούσης νὰ ἐνεργήσῃ θαύματα. Ἀλλὰ τὰ θαύματα ἐκεῖνα λέγονται ρητῶς ὅτι εἶναι θαύματα τοῦ Σατανᾶ,—καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ—πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ καταστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐχὶ πρὸς εὐλογίαν καὶ φωτισμὸν τῶν.

Ἐπίπιστοις—Ὡς εἶνε ἐσφαλμένη ἡ δοξασία παρὰ τῷ λαῷ ὅτι τινὲς (ὠρισμένοι) εἰκόνες κέκτηνται θεῖαν δύναμιν καὶ εἶναι θαυματουργαί;

Ἐπιστεύων—Βεβαίως εἶνε ἐσφαλμένη λίαν ἡ αἰσιοδοξία αὐτή, καὶ κατὰ τὴν εἰδωλολατρείαν Ὁ σοφὸς καὶ πολὺς μητροπολίτης Μόσχας Πλάτων ἐν τῇ ὀνομαστῇ συγγραφῇ του «Ὁρθόδοξος Διδασκαλία», πρηνιματευόμενος περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἐννοῶμεν τὴν τῶν εἰκόνων προσκύνησιν γράφει, «αἱ εἰκόνες μὴτε ἱστοροῦνται, μὴτε προτιθενται εἰς τοὺς ναοὺς διὰ νὰ τὰς λατρεύωμεν· ἀλλ' εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ἀγαπητῶν αὐτοῦ δούλων, διὰ νὰ παραινῶσιν τὰς καρδίαις ἡμῶν εἰς εὐσεβείαν καὶ μίμησιν τῶν καλῶν ἔργων, βλέποντες τὰς εἰκόνες. Ἡ προσκύνησις τὴν ὁποίαν προσφέρομεν εἰς τὰς εἰκόνας δὲν ἀναφέρεται εἰς αὐτάς, ἡγουν εἰς τὸ σάνιδιον, τὴν ζωγραφίαν (τὰ χρώματα), τὸν πολυτελεῖ γυρὸν τῆς εἰκόνος ἢ τὴν τέχνην τοῦ ζωγράφου, ἀλλ' εἰς τὰ πρωτότυπα, τῶν ὁποίων εἶνε εἰκόνες. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν ὅταν προσκυνῶ τὸν τίμιον Σταυρὸν, προσφέρω μεθ' ὑποταγῆς εἰς τὸν μόνον Σωτῆρα τοῦ κόσμου τὴν καρδίαν μου, τὴν πίστιν, τὴν προσευχὴν, τὴν ἐλπίδα καὶ αὐτὴν τὴν προσκύνησιν· ἡ δὲ εἰκὼν καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶνε, παρέξ μίαν αἰσθητὴ παρόρμησιν καὶ παρακλήσεις εἰς αὐτό. Ἡ νόμιμος ὁμῶς αὕτη προσκύνησις τῶν εἰκόνων μεταβιβάζεται εἰς τὸ ἐπίψιγον τῆς εἰδωλολατρείας ἁμαρτήμα, ὅσάκις ὁ προσκυνητὴς προσκυνεῖ μόνον τὴν εἰκόνα, καὶ ἐλπίζει εἰς αὐτήν· ὅσάκις νομίζει μίαν εἰκόνα ἁγιωτέρην παρὰ τὴν ἄλλην· καὶ ἐλπίζει περισσότερον εἰς τὴν μίαν παρὰ εἰς τὴν ἄλλην· ὡς κἀμινουσιν ἐκεῖνοι, ὅσοι φέρουσιν εἰς τοὺς ναοὺς αὐτῶν μίαν εἰκόνα, καὶ προσκυνοῦσιν αὐτὴν μόνην, ἢ ὅσοι τιμῶσι περισσότερον τὴν εἰκόνα, ἢ τις ἔχει γυρὸν πολυτελεῖ, παρὰ τὴν εἰκόνα, ἢ ὁποία δὲν ἔχει, ἢ τὴν παλαιὴν εἰκόνα παρὰ τὴν νέαν· ἢ ὅσοι δὲν θέλουσι νὰ προσευχηθῶσιν εἰς τόπον, ὅπου δὲν ὀλέπουσιν εἰκόνα. Οἱ τοιοῦτοι καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι ἁμαρτάνουσι μεγάλως, καὶ προσάπτουσι μῶμον εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως».

Ὅταν οὕτως ἔχει ἡ ἀληθὴς ἀντίληψις περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν οὐδεμί-

αν θείαν δύναμιν κέκτηται, διότι δὲν εἶναι εἰ μὴ σπινθηρὸν καὶ χρυσοῦν, ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν εἶναι ἀγιοτέρα τῆς ἀλλῆς καὶ ἂν εἶναι κεκοσμημένη ἀπὸ καθάρων χρυσῶν καὶ πολυτίμους λίθους, καὶ ὅτι ἡ παλαιὰ εἰκὼν οὐδὲν διαφέρει τῆς νέας, πῶς ἐπιτρέπεται νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ἡ τάδε καὶ τάδε (καὶ εἶνε ἀπειροί!) εἰκὼν τελεῖ θαύματα; Ἀφεθεῖς ὁ λαὸς νὰ λησμονήσῃ τὸν Χριστὸν καὶ τὰς κατηγορηματικὰς δηλώσεις Του ὅτι εἶναι ἕτοιμος καὶ προθυμότερος νὰ βοηθήσῃ τοὺς εἰς Αὐτὸν μετὰ πίστεως προστρέχοντας, ἐσχματίσας τὴν τὴν ἐσφαλμένην πίστιν.

« Οὐκ ἐλάτρευσαν, οὐδὲ ἐδόξασάν ποτε τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες, ἀλλὰ τὸν ἑατέσαντα », ὁμνᾷ ἡ Ἐκκλησία. Μόνον ὑλόφρονες ἄνθρωποι δημιουργοὶ καὶ ἀπονέμουσι δόξαν εἰς τὴν κτίσιν.

Ἀλλὰ τὸ γεγονός τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων πιστοποιεῖται, λέγετε, ὑπὸ τῶσαν εὐπαιδευτῶν κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν καὶ οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀπαιδεύτου καὶ εὐπίστου ὄχλου. Καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἀκομῆς τοῦ Ὁριγένους συνέβαινε τὸ αὐτό, διὸ ἐκφράζεται μετ' ἀποτροπιασμοῦ διὰ προμοίας καυχῆσιν τῶν ἐθνικῶν—καὶ εἰς αὐτόν, λέγομεν ἀντέτασσον οὗτος τὸ ἴδιον ἐπιχείρημα, τὴν μαρτυρίαν τῶν πεπαιδευμένων! Ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι πεπαιδευμένοι συνήγοροι τῶν σημερινῶν θαυμάτων, εἴτε κληρικοὶ εἶνε, εἴτε λαϊκοί, εἴτε ὑποκρίνονται ὅτι πιστεύουσιν εἰς τοιαῦτα θαύματα πρὸς δαυκαλισμὸν καὶ θπνωσιν εἰς τὴν πλάνην, καὶ μὴ σκανδαλισμὸν ὡς λέγουσι τοῦ ἀμαθοῦς κόσμου, εἴτε εἶναι τόσον ἀφελεῖς καὶ τὰ πιστεύει πράγματι, ὥς ἐνωτισθῶσιν, ἂν θέλωσι τὸν περὶ παρομοίων πεπαιδευμένων ἀφορισμὸν τοῦ Ὁριγένους, τὸν ὁποῖον δίδει εἰς ἀπάντησιν, εἰς τὸ «**Ἐὰν τὰ ἑλέσους**» βιβλίον του. «**Ἡμεῖς δὲ ἀπαιδεύτους φημέν, λέγει, τοὺς μὴ αἰσχυνομένους ἐν τῷ τοῖς ἀφύχοις προσλαλεῖν, καὶ περὶ μὲν ὑγείας τὸ ἀσθενὲς ἐπικαλουμένους, περὶ δὲ ζωῆς τὸ νεκρὸν ἀξιοῦντας, περὶ δὲ ἐπικουρίας τὸ ἀπορώτατον ἐκτεύοντας. Ἐὰν τινες δὲ μὴ ταῦτα φασὶν εἶναι τοὺς Θεοῦς, ἀλλὰ μεμημένων ἀληθινῶν κἀκείνων σύμβολα, οὐδὲν ἥττον καὶ οὗτοι ἐν θανάτῳ χερσὶ τὰ μεμημένα τῆς Θεότητος φανταζόμενοι εἶναι, ἀπαιδευτοὶ εἰσι καὶ ἀνδράποδα καὶ ἀμαθεῖς, ὡς τοὺς ἐσχάτους τῶν περὶ ἡμῶν ἀπηλλάχθαι ταύτης τῆς ἀπαιδευσίας καὶ τῆς ἀμαθείας**». Τοῦτο εἴτε τὸ πνεῦμα καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς δοξασία καὶ πεποιθήσις τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν δι' ἀφύχων ἢ καὶ ἐμφύχων κτισμάτων ἀξιουμένων θαυμάτων. Ἄν δὲ οἱ θαυματέμποροι δι' ὅλων τῶν αἰώνων, ἀκόμη καὶ σήμερον, διέστρεψαν αὐτὸ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον καὶ κέρδος, τοῦτο δὲν παρέχει θετικὸν δικαί-

ωμα οὔτε εἰς ὑμᾶς τοὺς **Ἀπιστοῦντας** νὰ ἐκμεταλλεύσθε τὴν παραχάραξιν τῆς ἀληθείας κατὰ τῆς γνησιότητος τῆς ἀληθείας, καὶ νὰ καυχᾶσθε ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ ὑμῶν, οὔτε εἰς ὑμᾶς τοὺς **Ἐυπίστους** νὰ παρσύρεσθε ἀμελετήτως καὶ ἀνεξετάτως καὶ νὰ φαντάζεσθε καὶ ὑποστηρίζετε τὰ διακλυόμενα ὅτι δῆθεν γίνονται θαύματα.

Ἐυπίστος—Ὅχι δῆθεν, ἀλλὰ πράγματι γίνονται.

Ἀπιστῶν—Σεῖς ἀρνεῖσθε τὴν πραγματικότητα τῶν σημερινῶν θαυμάτων ἐξ' ὀνόματος τῶν Ἰραφῶν καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς εἶδον καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἐγὼ ἀρνοῦμαι ταῦτα ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ὅμως θαυματαλῆθῃ τινα φαινόμενα ἔχοντα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν τῶν.

Πιστεύων—Λοιπὸν, ὑμεῖς τε κ. **Ἀπιστῶν** καὶ ὁ ἐν πλάνῃ συνάδελφός σας **Ἐυπίστος** ἢ ἄλλοι ἐκ τῆς συνομοταξίας σας, ἔχετε ἐνὸς ὅλου μηνὸς εὐκαιρίαν νὰ διατυπώσητε καὶ ὑποστηρίξητε τὴν ἀντίθετον καὶ συμφώνως πρὸς τὰς μᾶλλον ἐσκεμμένας ἀντιλήψεις καὶ πεποιθήσεις σας ἀποψιν διὰ τῶν στηλῶν τῆς «**ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ**» καὶ μὲ ἀποδείξητε τυχὸν πλανώμενον. Ἄν ὑμεῖς ἀκνήσητε ἢ ἀποφύγητε νὰ πράξητε τοῦτο, ἴσως ἐγὼ ἀναγκασθῶ νὰ δώσω καὶ τὴν ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως, ἐκτὸς τῆς ἐν τοῖς προηγούμενοις δοθείσης ἐξήγησιν, τῶν ὡς θαυμάτων φαινομένων τοῦ κ. **Ἐυπίστου**.

H «**ΝΕΑ ΖΩΗ**»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑ ΠΟΙΟΝ ΣΚΟΠΟΝ ΖΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ;

Ἐὰν ἐπρόκειτο, λέγει τις, νὰ ἐκλέξω τὴν μάλλον ἐποχοδημιουργικὴν στιγμήν τῶν τελευταίων 20 αἰώνων, οἱ ὁποῖοι μεσολάβησι μετὰ τὸ Γολγοθᾶ καὶ τῶν ἡμερῶν μας θὰ ἐξέλεγον τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀσημὸς τις ἰεραεὶς ἀναφώνει εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Δαμασκόν: «**Τίς εἰ ἑσύ, τί μὲ θέλεις ποιῆσαι;**». Ὁ Ρενὰν λέγει ὅτι ὅταν οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, ἡ μικρὰ ἐκείνη ὁμάς, ὅταν διηλθε τὴν ἔρημον, μετέφερεν μεθ' ἑαυτῆς τὸ Μέλλον, καὶ ἔδρυσεν ὀριστικῶς τὴν θρησκείαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐξίσου δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὅταν τὴν ἡμέραν ἐκείνην Σαουλ ὁ ἐκ Ταρσοῦ εἰσηλθεν εἰς τὴν Δαμασκόν, μετέφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ μέλλον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν δύναμιν τῆς διαμορφώσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει χαρακτῆρος τῆς Εὐρώπης. Πολλὰ δυνάμεις εἶχον προσβάλλει τὰ ἀπόρρητα ἐκεῖνα φρούρια τῆς εἰδωλατρικῆς διαβαρότητος, καὶ εἶχον ἀποτύχει. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος

μέ την γένεσιν ἐνός συντόνου καὶ ἐπιμόνου σκοποῦ εἰς τὴν καρδίαν του προωρίζεται νὰ ἐπιτύχη. Τοιαύτη εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἰδέας, τοιαύτη ἡ ἔνιξη καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ σκοποῦ. Ὅταν δὲ τις συγκεντρῶνῃ τὰς δυνάμεις του καὶ ἀποφασίῃ λέγων, ὡς ὁ ἐν λόγῳ Ματθαῖ ἢ Παῦλος, «**Ἐν δὲ, τοῦτο πρόξω**» (Φιλιπ. γ' 13) ὁ τοιοῦτος ὠπλίσσε πλέον ἑαυτὸν μὲ δύναμιν, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Χρόνος καὶ ὁ Θάνατος εἶνε ὅλως ἀνίσχυροι. Συμβαίνει ὥστε ὅλοι νὰ ἀναλογισθῶμεθα καὶ ἐκτιμῶμεν τὸν ἐξωτερικὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς ἐνός ἀνθρώπου, ἀλλὰ σπανίως σκεπτόμεθα καὶ ἀναμετρῶμεν τὰς δυνάμεις ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ θρίαμβος οὗ οἱ ἐπὶ ἦλθεν. Ὁ ἄνθρωπος ἀναδύεται, αἰφνης μίαν ἡμέραν, ἐπιπλέον εἰς τὴν αἴγλην τῆς φήμης, καὶ ὁ κόσμος ἀφουνίζεται τότε διαπορῶν, πῶς τοῦτο συνέβη! Ἐμφανὲς παράδειγμα τοῦ τί τοῦτο σημαίνει, ἔχομεν ἐν τῇ ἡμετέρῃ συμποτριῶτι καὶ Κυβερνήτῃ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐλευθ Βενιζέلف. Ὁλος ὁ παγκόσμιος τύπος ὁμιλεῖ σήμερον περὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ μεγαλύτεροι πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι θεωροῦσι πολυτίμους τὰς ἐπὶ πολιτικῶν ζητημάτων συνεντεύξεις καὶ γνωμιτεύσεις του. Τὸ ὄνομά του δὲ ἀναφέρεται μετὰ σεδῶν καὶ μεγενθυνοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἰς κύκλῳ, εἰς ὁποίους πρὸ 30 περίπου ἐτῶν προῦκάλει τὰ σκόμματα καὶ τοὺς χαρακτισμοὺς τοῦ κενοδόξου, τυχοδιώκτου, ἀντιπατριώτου, πριδίου κλπ. Εἶναι ἡ τύχη ἡ ὁποία κατέστησεν αὐτὸν αἰφνης τόσοσιν περιθώσιον μετὰ τῶν ὀλεπόντων; Τύχη καὶ τυφλὴ εἰμαρμένη δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ ὁποίου Θεὸς πρὸςίσταται καὶ ἐπισκοπεῖ. Ποῦ λοιπὸν ἔγκαιται τὸ μυστήριον; Εἰς τὸν τιθέμενον σκοπὸν. Τὰ μεγάλα κατορθώματα τὰ ὁποία οἱ ἄνθρωποι ἐξαίρουσι καὶ γεραίρουσι, ἐπιτελοῦνται πρωτίστως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες οἱ ὁποιοὶ ἀναποτυπῶσιν ἀνεξίτηλον τὴν σφραγίδά τῆς ἀτομικότητος των ἐπὶ τῶν αἰώνων, εἶνε πάντοτε οἱ ἄνδρες, οἱ δυνάμενοι νὰ συλλάβωσι πρῶτον σαφῶς σκοπὸν τινὰ τῆς ζωῆς των ἐν ἑαυτοῖς καὶ διεξάγωσιν αὐτὸν ἀκολούθως θαρραλέως διὰ μέσου εὐφημίας καὶ δυσφημίας ἐν τῇ κόσμῳ. Καὶ εἶνε ἡ δύναμις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ τῆς ζωῆς των ὁ ὁποῖος τοὺς ὁδηγεῖ εἰς θριάμβους.

Ὁ ἀνευ σκοποῦ ζῶν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος εἶνε ὡς πλοῖον ἀνευ πηδαλίου, ἢ πηξίδος, ἢ κατευθύνσεως. Δύνασθε νὰ ἀντιληφθῇτε τοιοῦτον πλοῖον ἐπὶ τῶν ἀπεράντων καὶ ἀστάτων θαλασσῶν, ὁ πλοίαρχος τοῦ ὁποίου εἰς ἐρώτησιν «**πρὸς ποῦ κατευθύνεσαι,**» ἀπαντᾷ, «**δὲν γνωρίζω**», ὁ ὁποῖος ἄγνοεῖ ποῦ καὶ πῶς θὰ ἀγκυροβολήσῃ, καὶ γελῶν, σὰς λέγει, «**τί σημαίνει, πηγχνίω ὅπου οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κύματα με πηγχνίζουν, καὶ εἶναι ὅλο το ἔδω**». Τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον θὰ δὲν ὀνομάζετε μηχανικόν. Καὶ ἐν τούτοις εἶνε τὸ σύνθημα θέαμα ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς. Οἱ ψυχικοὶ ναυπηγοί, οἱ παιδαγωγοῦντες τὴν νεολαίαν μας διδάσκαλοι εἰς τὰ σχολεῖα, οἱ ἐπαγγελλόμενοι ὅτι οἰκοδομοῦσι καρδίας καὶ χαρακτῆρας πνευματικοὶ λειτουργοί, καθελκύουσι καὶ ρίπτουσι εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ βίου ἀκατάρτιστα, ἀνερμάτιστα, ἀπηδαλιούχιστα, καὶ ἀνεφοδιάστα μετὰ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὸ ταξιδεῖον τοῦ βίου στοιχεῖα, τὰ κατασκευάσματα ταῦτα τῶν χειρῶν των, διὰ τὰ ὁποία ἀνέλαβον εὐθύναν καὶ ἀφήνουσι αὐτοὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα ἑαυτοὺς, εἰς τὴν διέθεσιν τῶν κυμάτων καὶ καταιγίδων.

Καὶ δεῦν τοὺς ὑπομνήσητε τὰς πρὸ αὐτῶν θύελλας καὶ καταιγίδας, γελῶντες καὶ καγχάζοντες σὰς ἀπαντοῦν, «**Δὲν μᾶς χροεῖζετε οὔτε χάρτης οὔτε πηξίς**»! Καὶ οἱ καγχασμοὶ των ἀντηχοῦν ἔως οὗ τοὺς ἀποκρύψῃ τὸ σκότος καὶ θρονταὶ τοῦ αἰφνιδίου συντριμμοῦ των τοὺς διαδεχθῶν εἰς τὰ ὠτά μας! Διότι οἱ ἄνθρωποι χάνονται ὅχι διότι εἶνε ἐγκληματίαι, ἀλλὰ, διότι εἶνε ἄφρονες! ὅχι διότι ἐπεζήτησαν ἐσκεμμένως τὸ κακόν, ἀλλὰ διότι ἐξώκειλον εἰς αὐτό, ὅχι διότι ἐπεζήτησαν καὶ διέγραφαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ὁδὸν τῆς ἀφροσύνης, ἀλλ' ἀπλούστατα, διότι οὐδέποτε διεργάφη ἐνώπιον αὐτῶν ἐν τοῖς Σχολείοις, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ οὐδέποτε οἱ ἴδιοι ἐσκέφθησαν, συνεπὺς, νὰ διαγράψωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἕνα σοφὸν καὶ μόνιμον σκοπὸν τῆς ζωῆς των, ἐρωτῶντες, «**Δεῖ ποῖον σκοπὸν ζῶ εἰς τὸν κόσμον;**» Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγιστον ἐξ ὅλων τῶν ἐρωτημάτων καὶ ζητημάτων τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὴν καρδίαν τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις, ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ἀπασχολῇ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀπόφασιν των ἐγκρίως. Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ ἔτη τὸ ἐρώτημα θὰ εἶναι πολὺ περὶ αὐτοῦ ὥστε νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ καὶ τοὺς ἐπηρεάσῃ. Αἱ μέριμναι καὶ οἱ περισπασμοὶ τοῦ βίου θὰ σκληρύνουν τὴν καρδίαν εἰς ἀδιαφορίαν καὶ ἀναποφασιστικότητα. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐξίς ἡ ὁποία κυρεῖται τὴν ψυχὴν ἐδωκότερον ὅσον τὸ ἀναποφασιστικὸν καὶ διὰ τὰς ἀρτίστας ἀμόμη τῶν προθέσεων τὰς ὁποίας ἡ καρδία τρέφει ἐν ἑαυτῇ. Πλείστα θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν ἐν τούτῳ ἱστορικὰ περὶ αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποιοὶ διὰ μικρὰς πείρας διέγνωσαν ὅτι δὲν δύναται τις νὰ πείσῃ μετὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀπορίαν. Ἡ ἀποτυχία καὶ τελικὴ τραγωδία τῆς ζωῆς τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν οἰκτρὰ διότι οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν τὴν δύναμιν τοῦ σκοποῦ ἐν τῇ ζωῇ, οὐδέποτε αὐτοσυνεκεντρώθησαν, οὐδέποτε ἔμαθον νὰ εἰπωσιν, «**Ἐν, τοῦτο πρόξω, ἢ θὰ πρόξω.**» Παραλείψατε νὰ ἔχητε ὅπ' ὅψιν διὰ ποῖον σκοπὸν ζῆτε εἰς τὸν κόσμον, ἀδιαφορήσατε νὰ ἔχητε ἕνα κυβερνῶντα καὶ διέποντα τὴν ζωὴν σας σκοπὸν, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ δυνάμεις καὶ πόθοι σας θὰ παραδοθῶσι, καὶ ἔχετε ἤδη γείνηθῃ ὑποδεδωμένοι καὶ ἀνελθῶν σκοπῶν καὶ ροπῶν, ἢ ἐπενέργεια τῶν ὁποίων θὰ σας ἀπορροφήσῃ εἰς τὴν δίνην τῆς ραθυμίας τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς φθορᾶς.

«Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ σκοπὸς ὁ ἀντάξιός τῆς ζωῆς εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς ποῖον σκοπὸν μᾶς καλεῖτε», θὰ ἐρωτήσητε. Καὶ ἀδυστάτως σὰς λέγομεν ὅτι εἰς μόνον ὑπάρχει σκοπὸς ἀντάξιός τοῦ ζῆν, καὶ αὗτος εἶναι ἡ ἀπόκτησις **χαρακτῆρος**. Χαρακτῆρος ὁμοίου πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Τελείου Ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον. Τί ἐνοοεῖτε; θὰ εἰπῃτε διὰ τούτου; Ἐννοοῦμεν ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐξῆς ποτὲ μία ζωὴ τὴν ὁποίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως θρησκείας, θεολογίας ἢ ἀθεολογίας συμφωνοῦσιν ὀνομάζοντες αὐτὴν **τελείαν ζωὴν**. Ἡ ζωὴ ἐκείνη ἥτο καθ' ὑπεροχὴν ἀγία, ἀγνή καὶ τρυφερὰ. Ἦτο τὸ ὑψίστον παράδειγμα τοῦ τί σημαίνει καθήκον, ἐξ ὧν ἐγνώρισέ ποτε ὁ κόσμος. Ἦτο τὸσον καθιερωμένη εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸσον πλήρως ὑποτελής εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ὁ ζήσας αὐτὴν ὀνόμασεν ἑαυτὸν ἢ **ἀλήθειαν**. Ἦτο τὸσον τέλειον παράδειγμα ὑψίστου τύπου εἰς τὸν ὁποῖον ἡ

άνθρωπινῃ ζωῇ δύναται νὰ ἀφίχθῃ, ὥστε ὁ ζήσας ταύτην ὠνόμασε Ἐαυτὸν ἐπίσης **Ὁδὸν καὶ Ζωὴν**. Ἦτο ζωὴ ζωῶν ὡς αὐτὸν τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐχ ἦτο ἀνθρωπίνῃ εἰς τὴν τελειοτάτην ὑπὲρ ῥεῖαν τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν ἐξέκλινε εἴτε πρὸς τὴν κατεῦθυνσιν τοῦ μυστικισμοῦ εἴτε πρὸς τὴν κατεῦθυνσιν τοῦ ἀσκητισμοῦ. Ἦτο πρᾶκτικὴ καὶ φιλάδελφος, εὐρεῖα καὶ ἐξοχος καὶ ἐξοχὴν ἀνθρωπίνῃ, καὶ ἐν τούτοις ἀληθῶς θεῖα. Ἦτο ἡ τολμηροτέρα πάσης ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὡς ἦτο ἡ ἀρίστη, ἡ ἀπλουστάτη ὡς ἦτο ἐξίσου ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀγνοία. Ἦτο ἀπολύτως ἀνδρική καὶ οὐδέποτε παρεμορφώθη, καὶ παρὰ τῆς ἰσχυροτάτης ἀκρόμῃ κηλίδος τῆς δειλίας καὶ διπλοπροσωπίας. Καὶ ὡς αὕτη ἐδαπανήθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, οὕτω εἰς τέλος ἐδόθη ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἐνδόξου θανάτου, ὅστις ἐγένετο ἐν ἐλπίδι: θεραπείας τῶν ἐθνῶν. Αὕτη ἦτο ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ζωὴ ἔσχον στοιχεῖα μεγαλείου ἐν αὐταῖς, ἀλλ' αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μέγιστη καὶ μεγαλειωδεστάτη πασῶν, στοιχεῖα ἀγαθότητος, ἀλλ' αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρίστη καὶ πασῶν ἀγαθωτάτη. Ἐπὶ 20 σχεδὸν αἰῶνας πᾶν τὸ εὐγενὲς καὶ ὑπὲρ ἔχον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ προέκυψεν ἐκ τῆς ὡθήσεως καὶ δυνάμεως τῆς ζωῆς ἐκείνης ἡ ὁποία ἐξῆσέ ποτε ἐν Παλαιστίνῃ. Ἡ ζωὴ ἐκείνη ἦτις ἐφοδίασεν ἡμᾶς μὲ τὸ αἰώνιον ἰδεῶδες τὸ πῶς νὰ χρησιμοποιούμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἦτις ἔθεσε ἐνώπιον ἡμῶν τὸ πρότυπον τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ἀκολουθεῖν ἰδεῶδες ἐκεῖνο εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τὸν ὁποῖον αἱ μέγιστα ἐν τῷ κόσμῳ ψυχὰ καὶ καρδίαι ἠσθάνθησαν ὡς ἀντάξιον τοῦ ζῆν καὶ ἀντάξιον τοῦ θνήσκειν.

Οἱ ἄνθρωποι γελῶσιν ἀκούοντες περὶ παιδαγωγίας αὐτῶν, περὶ παιδαγωγίας τῆς νεολαίας τοῦ ἔθνους ἐν τοῖς σχολείοις, περὶ παιδαγωγίας τοῦ ἔθνους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μὲ τοιοῦτον ἰδεῶδες μὲ τοιοῦτον πρότυπον σκοποῦ τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ γελῶσιν εἴτε διότι βλέπουσιν τὰ ὁποῖα ἔθεσαν ὕλικά καὶ πρόσκαρκα εἰς ἑαυτοὺς ἰδεῶδη καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἀποτυχάνοντα καὶ διαφευδόμενα, εἴτε διότι εἶναι δειλοί, ἀδουλοὶ καὶ ἠθικῶς ἀνέκνοι νὰ ἀκολουθήσωσιν τοιοῦτον ὕψηλόν σκοπὸν καὶ τοιοῦτον ὕψηλόν ἰδεῶδες ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν. Δυνατὸν νὰ μὴ φθάσῃ τις νὰ γίνῃ πᾶν ὅτι θέλει νὰ εἶναι, ἀλλὰ θὰ εἶνε πάντοτε ἀσυγκρίτως καλύτερος θέτων τοιοῦτον ὕψηλόν σκοπὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἐνώπιόν του τὴν ἀπόκτησιν δηλονότι πράου, ἀληθοῦς, δικαίου, ἀκραίου, — Χριστοειδοῦς χαρακτήρος. Ἡ ἀπόκτησις πλούτου, φήμης, ἰσχύος, δόξης, εἶναι ἀπόκτησις πραγμάτων ἐφημέρων ματαιομένων καὶ περερχομένων ταχέως καὶ αἰφνιδίως. Ὁ χαρακτήρ μόνον μένει. Ὁ χαρακτήρ εἶναι ἀληθὴς πλοῦτος, ἰσχυρὸς καὶ δόξα. Εἰς τὸν χαρακτήρα εἶναι προωρισμένη ἡ ἀπόκτησις καὶ διαρκὴς κληρονομία τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν γῇ. **«Οἱ πρᾶεῖς κληρονομήσωσι τὴν γῆν καὶ θέλουσι κατοικεῖν ἐν πολλῇ εἰρήνῃ.»** (ψαλμ. Ματθ. ε' 5). Ἡ πρᾶτης ὡς χαρακτήρ εἶναι δυνάμις παρὰ ἀνθρώποις, δυνάμις παρὰ τῷ Θεῷ. Ἰσως πολλοὶ τῶν ἀγνωστῶν τῆς **«Νέας Ζωῆς»** θὰ γνωρίζετε τὴν ἐν τῇ Γραφῇ περιγραφὴν τοῦ μεγάλου Νομοθέτου τοῦ Ἰσραὴλ **«Ἰδοὺ ὁ ἀνὴρ ὁποῦς ὁ Μωϋσῆς ἦν πρᾶς σφόδρα ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς.»** (Ἀριθμ. 16' 3). Πρᾶς σφόδρα, καὶ ἐν τού-

τοις τίς ποτε ὑπῆρξεν ἰσχυρότερος αὐτοῦ; Τίς ἄλλος ἀνέγραψε καὶ ἐναπετύπωσε ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς καὶ νομοθεσίας τοῦ ὡς αὐτός; Ὁ ὑπερήφανος καὶ γαυρὸς δυνατὸν νὰ κατανικήσῃ ἀπειλὰς ἢ βαστάξῃ θάρρη τινὰ διὰ θεοῦ. Ἐν τούτοις τὰ μεγαλύτερα πάντων ἔργα, τὰ μόνα ὁ ἀμένοντα ἐν τῷ κόσμῳ ἔργα, ἐπετελέσθησαν ὑπὸ τῶν πρᾶων, — τῶν ἀνθρώπων χαρακτήρος. Αὐτοὶ καὶ μόνι, ἡγαπήθησαν καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπεδλήθησαν οἱ κατακτεταί. Καὶ αὐτῶν καὶ μόνων θὰ παρμείνῃ ἐν τέλει ἡ ἐνθύμησις. Πολιτικοί, στρατηγοί, βασιλεῖς, παραμένουσιν ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ζωὴ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἐμμένου καὶ ἀπολύτου αὐθυποτάξεως διὰ τὸ καλὸν τῶν ὁμοίων τῶν, οἱ Χριστοειδεῖς χαρακτήρες αὐτοί, αὐτοὶ καὶ μόνι μένουσι καὶ μενοῦσιν εἰς αἰῶνας. Αὐτοὶ ἐβάδισαν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου καὶ διδασκάλου τῶν, αὐτοὶ συγκαθήσονται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον Του.

Ὁ Ἀγγλὸς συγγραφεὺς Ἰωάννης Ρούσκιν ἀναγράφει ὅτι εἶναι ἱστορικῶς μεμνητορῆται ὅτι τὰ ἔθνη — καὶ ἐν μικροτέρῳ κλίμακι τὰ άτομα, — διέρχονται ἐν τῇ ἐθνικῇ ἢ ἀτομικῇ ζωῇ τῶν, μέσθ τρισσῶν τινῶν περιόδων: Ἡ πρώτη τούτων εἶναι «ἐργὸν ὑπάρξεως.» Ἡ 2α «κατατρόπωσις τῶν ἐχθρῶν τῶν.» Ἡ 3η «ἀνάπτυξις τῶν πλουτοπαγωγικῶν πόρων πρὸς πλουτισμὸν καὶ ευημερίαν τοῦ ἔθνους» Ἡ 4η «ὀργισμὸς ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ, ἡ ὁποία καὶ ἐπιφέρει τὴν παρακμὴν αὐτῶν καὶ κατὰπτωσιν.» Καὶ εἶναι ἡ 4η αὕτη περίοδος τὸ ἀναπόφευκτον κατὰ μὲν ἔθνων καὶ ἀτόμων, τὰ ὁποῖα οὐδένα ὕψηλότερον σκοπὸν ὑπάρξεως ἐκτός τῆς προσωπικοῦ ὕψους ευημερίας καὶ ἀναδείξεως ἔθεντο σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν. Ἐπὶ πόσον ἐν ἔθνος ἢ ἄτομον θὰ ἀπολαύῃ δικαίωμα ὑπάρξεως καὶ εὐλογίας ἐν τῷ κόσμῳ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πόσον τηρεῖ καὶ συμμορφοῦται πρὸς τὸν νόμον τῆς ζωῆς. Τὸν νόμον τῆς ἀναπτύξεως δικαίου, φιλαλήθους, ἀκραίου χαρακτήρος καὶ πολιτείας ἐν τῷ κόσμῳ. **«Ἡ ἀκραία ὑψώνει ἔθνος ἢ θὲ ἀμαρτία εἶναι ὀνειδος ἔθνων.»** (Παροιμ. 16' 34) Οὐδὲν ἔθνος δύναται νὰ ὑψίσταται ἐπὶ μακρὸν ἐλεύθερον, ευημεροῦν, ἀπολαβὸν εὐλογητὴν ζωὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ ὁποῖον περιεφρόνησε τὸν νόμον τοῦτον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξῆσε ἀντὶ ὕψηλότερου σκοποῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἐθνη καὶ λαοὶ ἐσαρώθησαν εἰς ἀφάνειαν καὶ αἰσχύνῃν διὰ τὴν πειράσασιν τῶν στοιχειωδεστάτων τούτων νόμων τῆς ἀσκόπου καὶ ἐν ὀργισμῷ καὶ κραιπάλῃ ζωῆς τῶν ἐν τῇ γῇ. **«Δὲν ὑπάρχει οὐδεμὶς ἐξ ἐξέρεσις.»** Μάρτυς ἀψευδὴς πρόσφατος καὶ πρόχειρος ἡ ἀδικία, καταθλιπτική, ἰδιοτελής, φιλαρπαρτική καὶ ἐν παντὶ ἀνόσιος πολιτικὴ τοῦ «ἡ δυνάμεις εἶναι τὸ δίκαιον», ἣν ἔθεντο ὡς σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως τῶν αἱ μέχρι χθὲς ἰσχυροὶ αὐτοκράτορες Ρωσσίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, Γαλλίας, Βελγίου κλπ. Ὅλοι τῶν ὁποίων, ἀλλὰ μὲν ἐσαρώθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὡς τοιαῦτα, ἀλλὰ ἀγωνίζονται τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ψυχωρράγισμα τοῦ θανάτου, καὶ πᾶσαι μεγάλα καὶ μικρά σφαδάζουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀνομιμάτων. Οἷος ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς ἐκείνου, τοιοῦτον τὸ τέλος τῆς τοιαύτης ζωῆς. Ἀνα-

γνώστα, διδάσκαλε, Ιεροκήρυξ, Ιερεύ, μὲ ταῦτα ὑπ' ὅψιν ἐρώτησον σεαυτὸν πρὸς τίνι σκοπὸν ζῆς σὺ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ποῖον σκοπὸν ἀντάξῃς τοῦ ζῆν, θέτεις ἐνώπιον τῶν μαθητῶν σου καὶ τῶν ἀκροατῶν σου διὰ τοὺς ὁποίους; ὑπέχεις εὐθύνας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

«ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΞΕΝΟΦ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Ιατροῦ

«Ἐλεγχος καὶ ἀναίρεσις ἀσεβῶν ὁρρημάτων καὶ σκανδαλῶν τοῦ Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰωακείμ καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτοῦ Ἀθηναίων Δημοσιογράφων κ. κ. Σπ. Μελά, (Φορτὸν) καὶ Κώστα Ἀθανάτου (Καραμούζα)»

Ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰωακείμ Ἀποστολίδης ἐν ἐπιστολῇ του δημοσιευθείσῃ ἑναγχος ἐν τῷ «Λεβίθῳ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν λειτουργῶν τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως» ἐκηρύχθη ἀνυποστάλῳ, ἀπεριφράστῳ, ἀνευδοκίᾳ, ἀσυγκάλυπτῳ καὶ ἀναφανδὸν κατὰ τῆς διδασκαλίας τῶν θαυμάτων τῆς Ἀγ. καὶ Θεοπνεύστου Γραφῆς ἐν τοῖς Σχολείοις διότι δῆθεν τὰ θαύματα εἰς τὴν Νεολαίαν πρᾶχουσιν τὴν ἐντύπωσιν τῆς «μυθολογίας» τὰ δὲ ἐγχειρίδια τῆς Ἱερᾶς Ἰστορίας τὰ χρησιμοποιούμενα ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ στηριζόμενα αὐστηρῶς ἐπὶ τῆς παγκοίνως πνεύσεως Ἀγ. Γραφῆς ὡς «συναξάρια καὶ μυθιστορία»!

Ἐπίσης δὲν ἐδίδασκε νὰ γράψῃ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὅτι τὸ τῆς πίστεώς του καὶ τῆς λατρείας του περιεχόμενον «Ὁ Ἕλλην ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρέλας» ἐν ἄλλοις λόγοις ὅτι ἡ ὑπερκόσμιος καὶ οὐρανόπεμπτος Χριστιανικὴ Αἰματοδοκῆς Ὁρθοδοξία, ἡ ἀθάνατος καὶ ἀείζων, ἡ θεότευκτος, ἡ θεοκτιστος καὶ θεοπροϋρητος Σωτῆρις, Ὁρθοδοξία. («Ὁ Πύλαι Ἀδου οὐ κατεσχύουσιν») δὲν εἶναι θεῖον ἀλλὰ κατὰ κράτος ἀνθρώπινον.

Πρὸς ἀναίρεσιν καὶ ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν καὶ σκανδαλωδεστάτων φρονημάτων καὶ ἐρεσχειῶν καὶ διαιτολογηφληγνημάτων τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν, τοῦ κηρύξαντος, ὅχι ἀπλῶς αἵρεσιν, ἀλλὰ πλήρη ἀπιστίαν καὶ τοῦ τ' αὐτὸ ἀνατροπὴν τοῦ ὑπερκόσμου Χριστιανισμοῦ, δρίσωμεν αὐτὸ τὸ θαῦμα κατὰ τὴν ἀρχὴν, τὴν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν ἐν σχέσει πρὸς τὸν Λόγον τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Ἐπιστήμην.

Πάν φαινόμενον ἢ γεγονός, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γένεσιν καὶ ἐξέλεξιν τελεῖται παρὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ φυσιολογικοὺς νόμους καλεῖται θαῦμα. Οὕτω εἰς νεκρὸς, ἀλλὰ πρᾶγματικῶς νεκρὸς καὶ οὐχὶ νεκροφανῆς, ἀνιστάς ἐκ τοῦ κραδῶντος ἢ ἐκ τοῦ τάφου δαδῶς καὶ τεταρταίος ὡς ἄλλος Λάζαρος, ἀποτελεῖ θαῦμα. Ὁ φυσικὸς νόμος ἀπικτεῖ τὴν μὴ ἐπάνοδον τῆς ζωῆς εἰς ἄπνον καὶ ἐν ἐποσυνθέσει πτώμα. Εἰς ἀπαθὲς τῶς καὶ ἀδίδακτος ἀνθρωπίνως, οὐκ ἐνόηθεν ἐμπνέεται καὶ διδάσκει ἐν δυνάμει λόγου, ἢ θεοσπίζει ἐπιστημονικῶς ὡς τέλειος μύστης

τῆς ἐπιστήμης, ἀποτελεῖ θαῦμα. Ἡ [ἡμετέρα φύσις ἀπαιτεῖ διδασκαλίαν συστηματικὴν καὶ φιλομάθειαν πρὸς ἀπόκτησιν σωστικῶν γνώσεων. Μία σύλληψις ἀσπορος, ἀνευ τοῦ δεσμοῦ γαμικοῦ καὶ κυοφορίας ἐκ γονιμοποιήσεως παρὰ τοῦ σπερματοζωοφύου τοῦ ὠαρίου εἶνε ἐπίσης θαῦμα. Ἀπαιτεῖ τὴν μίξιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς πρὸς σύλληψιν καὶ τεκνογονίαν ὁ φυσιολογικὸς νόμος.

Οὕτως ὁρίζομένων τῶν θαυμάτων, ἀποδείξει τῆς υπάρξεως καὶ ἐκπληρώσεως αὐτῶν εἶνε ὁ λόγος καὶ ἡ Ἱστορία τῆς ἀληθείας καὶ τῶν γεγονότων οἱ μάρτυρες οἱ ἀφευδαί, οἱ ἀλάθητοι καὶ ἀπλανεῖς. Ὁν τῶς ἡ λογικὴ ἐπιβεβαιῶσι ὅτι ἡ φύσις σύμπασα εἶνε δημιουργημὰ ἀρχῆς ὑπερφυσικῆς καθὼς ἀποτέλεσμα· αἱ δὲ φυσικαὶ δυνάμεις καὶ οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος ἐκφάνσεις τοῦ Θεοῦ πνεύματος, εἶνε θελήματα τοῦ παντοκράτου πρωτάρχου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ, ὅστις τὰ πάντα πανσόφως εἰς ἀναλλοιώτους θεσμοὺς τῆς αἰσθητικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀδρανείας τῶν μορίων τῆς ὕλης κατέστησε. Δυνάμει δ' αὐτῶν διακινεῖ σκοπιμότης καὶ ἁρμονία εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἰδιότητας τῶν σωμάτων ὥστε οἱ πολυπληθεῖς τοῦ Σύμπαντος κόσμοι ἐν τάξει καὶ κανονικῶς νὰ λειτουργοῦσι καὶ ἐν σκοπιμότητι νὰ προβαίνωσιν, ἂν καὶ ἐκ προτέρων ἀναίσθητοι καὶ ἀσυνήθειοι τῆς ἐν ἑαυτοῖς υπάρξεως τῆς ἐνσόφου ταύτης λειτουργίας. Ἀλλ' ἡ μάθωμεν καλῶς ὅτι πᾶν ὕλικόν καὶ αἰσθητόν ὑπὲρ ἡμῶν διχθεῖται, διότι καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς αὐτὸν τοῦ θεοπλάστου λογικοῦ ἀνθρώπου τιμιώτερον, ἐρασιμώτερον καὶ προσφιλέστερον, ἢ οὐ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοὺς οὐρανούς ἐκλινεν ἔτι. Τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου ἐνδικέρον τοῦ υπεραγάθου Θεοῦ νικᾷ τὴν τάξιν τῆς φύσεως, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπιτρέπει πρὸς κερδὸν νὰ μεταβληθῇ εἰς τῶν πολλῶν ἀναλλοιώτων νόμων τῆς ἄνους, ἀψύχου, ἀλόγου καὶ ἀσυνειδήτου φύσεως ἀνευ ἀλλοιώσεως ἢ ἐπηρεῖας τῶν λοιπῶν. Καὶ μίαν νεκρανάστασιν πρᾶγματίζει, ἢ μίαν ἀνάβλεψιν τυφλοῦ ἢ μίαν ἐκ τῆς κλίνης ἀνέγερσιν παρὰλυτικοῦ δι' ἐνός καὶ μόνον ἐπιτακτικοῦ λόγου ἢ ἀγραμμάτους καὶ ἀμαθεῖς ἄλεις τῆς Γεννησαρέτ σοφίξει, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ὑψηλίαν σαγηνεύει. Πρὸς τί δὲ ταῦτα πάντα; Πρὸς διδασκαλίαν ἡμῶν καὶ νοουθεσίαν. Ἡ νηπιάζουσα ἀνθρωπότης, ἡ ἀσθητικὸς ἢ καὶ ἀπαθὴς εἰς τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ λόγου καὶ τὰς ἐδρασεῖς τῆς ἐρεῦνης, ἦτο ἀνικνὸς βεδαίῳ; εἰς κατανόησιν τῆς ἀληθείας κατεργασίαν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ. Διὰ ποίων δὲ παιδαγωγικῶν μέσων ἡδύνατο ὁ Ὀντοποιὸς, Κοσμοποιὸς καὶ Κοσμοσωτῆς Θεὸς νὰ χειρουργήσῃ τὸν αἰσθητόν, εὐαλλεῖστον εὐάλωτον, εὐαπάτητον ἀπειρόκακον, εὐρέπιστον εὐπιστον καὶ εὐόλιστον ἀνθρώπον εἰς τὰς εὐθείας τρίβους τῆς χρηστότητος δικαιοσύνης καὶ ἀδελφότητος ἐπιτυχέστερον εἰμὴ διὰ μίαν προσκαίρου ἀλλοιώσεως τῶν θεσμῶν τῆς δημιουργίας; Τὸν παχυλὸν μόνον καισαρικὸν ἐκπλήσει τὸ θαῦμα τὸν παχύδερμον διαπερᾷ, τὸν ἐγώιστὴν καὶ ἐγωπαθῆ ταπεινοῖ τὸν σκληροτράχηλον καὶ θηριογνώμονα κάμπτει ἐναντὶ Κυρίου Παντοκράτορος καὶ Παντοδυνάμου. Καὶ τοῦτο ἀκριδῶς βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰσραὴλ, διότι μόνον τὸ πάλαι ἦτο γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός. Λαὸς τῶν αἰσθήσεων οἷος ὁ Ἑβραϊκὸς ἀπῆλθε θαύματα παρὰ τῶν θεοπνεύστων καὶ προσημαντόρων Προφητῶν, τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῶν πανευφήμων μακαριωτάτων Ἀποστόλων, ὅπως

ἴδῃ τὴν δι' αὐτῶν κηρυττομένην παντοδυναμίαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πιστεύσῃ διότι ἄλλως τὸ θαῦμα οὐδένα ἔχει λόγον ὑπάρξεως εἰς Φιλόσοφον ψυχὴν καὶ διανοίαν ἐπιστημονικὴν. Ὁ συμπατριώτης τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔνθεος θεόκλητος Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν τοῦ ὑπεργηγνήνου Χριστιανισμοῦ Οὐρανοδίνητος Θεότατος Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς νεοφωτισμένους "Ελληνας «Οἱ μὲν Ἰουδαῖοι σημειοὺς αἰτοῦσιν, οἱ δὲ "Ελληνες σοφίαν ζητοῦσι». Καὶ πράγματι ὁ λόγος ἐπήρκει εἰς τοὺς σοφοὺς προγόνους ἡμῶν "Ελληνες νάκαταναήσωσι τὸ θεϊστῆτον τῆς νείας τοῦ πανυπερθαυμάστου Παύλου διδασκαλίας ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν τῇ πελοπιέθρῳ Ἰσπεράνῳ καὶ κλεινῷ ἄστει τῆς Παλλάδος καὶ εἰς τὴν διάδοσιν αὐτῆς ν' ἀφροσιωθῶσι μέχρι διωγμῶν ἀτεράντων καὶ ἐπονείδιστων καὶ ἀνυποίστου καὶ σκληροτάτου θανάτου, διότι μόνον ὁ "Ελλην ἦτο οὐράνιος πανύπερος καὶ ταχύπερος, ὑπερνέφελος ἄετός ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλοσοφικὸς νοὺς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀρετὴ πνευματικὴ ἀποτελοῦσα τὸ ἀφθιτον κλέος τῆς τῆς ὑπάρξεώς του. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ λογικὴ ἐξηγεῖ τὴν φύσιν, καὶ ἐπιβεβαιῶσι τὸ δυνατόν τῶν θαυμάτων καὶ δικαιολογεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν.

Ἀλλὰ τῶν θαυμάτων τὴν ἐξέλιξιν ὡς γεγονότων ἀφηγεῖται ἡ Ἱστορία ἥς ἐστὶ κτήμα ἀνακλλοτρίων. Οὐδεὶς ἔχει ἀξίωσιν, ἀλλ' οὔτε δύναται, οὔτε δικαιοῦται ποτε νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῶν γιγνόντων, ὥστε φιλόσοφον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς π. Χ. Μέγας Ἀλέξανδρος. Ὅπου ἡ ἀντίληψις τῶν γεγονότων λαλεῖ ἢ ἀψευδῆς καὶ ἄμεσος ἐκείσε οὐδόλως εἰσχωρεῖ ἡ συζήτησις.

Ἡ Ἱστορία διακρινεῖ μόνον τὰ προὑπάρχοντα πρόσωπα ἢ ἔργα ἐκτελεσθέντα, τὰ ὅποια καὶ πρὸ ἀνδρῶν ἀξίαν πάσης πίστεως καὶ ὑπολήψεως μαρτυροῦμενα προθύμως καὶ ἀσμένως ἀπεκδέχεται. Ὡς γεγονότα τὰ θαύματά εἰσιν ἀσπαστά παρὰ τῆς Ἱστορίας διότι οἱ περὶ αὐτῶν μαρτυρήσαντες καὶ συγγράψαντες κατὰ πάντα ἀξιόχρεοι ἦσαν. Οἱ ἐξιστοροῦντες τῶν Ἀγ. Γραφῶν τὰ θαύματα ἦσαν μύσται τῆς Μεγάλης Ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα μάρτυρες αὐτόπται τῶν ὑπὲρ φύσιν τελεσθέντων ἐν ἡμῖν, τὴν δὲ ἀξιοπιστίαν τῶν καὶ διὰ τοῦ μαρτυρίου θανάτου ἐπεσφράγισαν. Ἀλλως καὶ οὐδεμία μαρτυρία σύγχρονος διαφωνεῖ πρὸς τοὺς ἱερωτάτους καὶ πανευκλείεις συγγραφεῖς προκειμένου περὶ θαυμάτων. Τοῦναντίον καὶ αὐτὸς ὁ Πολὺς καὶ Μέγας Ἰουδαῖος τὴν κατὰ γῆν Ἱστορικὴν Ἰώσηπος ἀναφέρει τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐν τῇ Ἀγιοτάτῃ Εὐαγγελίῳ ἱστορουμένων καὶ ἄλλων θαυμάτων. Ἀλλὰ μόνον ἡ σατανόβουλος καὶ διωδοβλαστούργητος φιλαυτία ἀπαρέσκεται εἰς ὅτι εὐδοκεῖ ἢ φιλαλήθεια καὶ ἡ εὐσυνειδησία τοῦ παρελθόντος. Σήμερον ἀπαρνοῦνται τὴν ὑπαρξιν τῶν θαυμάτων παρὰ τὸν Λόγον καὶ τὴν Ἱστορίαν, ὡς ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν ὁ Κκινστόμος, ὁ Ματαρρουμιστῆς—ὁ συγχρονισμένος καὶ Πρωτοπύρος—ὁ Ἐλευθεριάδης, ὁ θρασὺς καὶ ἀσεδῆς, ὁ σκανδαλοποιὸς καὶ σκανδαλουργός, ὁ ἀρνησθεὺς Μεγαλοκληρικὸς Νεωτεριστῆς μόνον καὶ μόνον διότι ταῦτα δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦ ὑπερζώδους, ὑπερκτηνώδους καὶ ὑπερτερατώδους παθολογικοῦ ἐγωῖσμοῦ τῶν καὶ τῆς σατανικῆς ὀρθολογιστικῆς ψυχοπαθείας τῶν! Ἐκλαμδάνουσιν οἱ παρακεκρουσμένοι τῆς φρένας καὶ ἐξεληκνότες τὸν

νοὸν ἐγωπαθεῖς οὗτοι τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἱστορίαν ὡς τὸν φρενότερον συρμὸν τῆς Ἐσπερίας καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῶν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, ἐπιπολιότητος ἀταλαφροσύνης καὶ χερειντισμοῦ ὥσει ἐπρόκειτο περὶ ἀναστροφῆς τινος τῶν σκλονίων καὶ τῶν χορροσπερίδων. Θέλει δ' ἀναγνώσα τῆς λίαν ἀγαπητῆς μου ἐν Κυρίῳ «Νέας Ζωῆς» ν' ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀκριτόμυθον εὐδισκείδαστον, εὐδιαρρίπιστον εὐδιάσειστον καὶ εὐκολοκναίρετον αὐτῶν δικαιολογίαν; «Αἱ Θύμματα ἀναφώνουσι τί εἶνε αὐταὶ αἱ ἀνοηταί, αἱ φληναφαί, αἱ ληρώδεις ἐωλοκραταί αἱ φλυαφαί αἱ τεοθρεῖαι καὶ προαιώνιοι προλήψεις καὶ δεισιδιαιμονίαι εἰς τὸν αἰῶνα τῆς θετικότητος καὶ ἐπιστήμης; Ἄν ἐπιστεῦντο τὰ θύμματα εἰς τὴν πρὶν Χριστοῦ Χρονολογίαν καθὼς καὶ μετ' αὐτὴν καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κατὰ τὰ σκότη καὶ ἐρέβει καὶ τῇ ἀργαλέᾳ ἐπισφυγερᾷ σκοτομῇ τῶν Μεσαίων;— Ἰπομένη. Ἀλλὰ σήμερον ὁ τοιοῦτος ἀναχρονισμὸς εἶνε προσβολὴ κατὰ τῆς προόδου, τῆς εὐρυμαθείας καὶ τῶν φῶτων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἀπορεῖ τις τί πρῶτον ν' ἀποθαυμάσῃ εἰς ὥραιοφανεῖς τοῦτους χρησμοὺς τῶν νέων ἐωσφοροπνεύστων καὶ δαιμονοπλήκτων ὁπορητῶν. Ἡ κριτικὴ βροσάνιζουσα τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἱστορουμένων ἐξελέγχει τῶν συγγραφέων μόνον τὸ ἀξιόπιστον διότι δικαιοῦται μόνον κατὰ τοῦτο. Ἀλλὰ τίς ἀξιοπιστότερος τῶν ἱερωτῶν καὶ χριστομιμήτων Εὐαγγελιστῶν οἱ ὅποιοι ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ εἰς ὁλοκαύτωμα ἑαυτοὺς εἰς τὸν ὁμῶν τοῦ καθήκοντος προσήνεγκον; Τίς ἀναγινώσκων τὴν Πάνσεπτον Παλαιάν καὶ Νέαν Γραφὴν δίκαιος κριτῆς δὲν ἐξίρει τῆς θαυμασίας Βίβλου διὰ τὸ ὕψος καὶ κάλλος τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς, διὰ τὸ μέγεθος τῶν οὐρανίων θωρητῶν, ἃς εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀγωνιζομένην ἐπιστήμην ἐπιδικασιεύουσιν; Εἶνε μυστήρια διὰ τὸν θεόπλαστον λογικὸν ἀνθρωπον τὰ θαύματα. Ναί, ἀλλὰ πόσα ἄλλα ἐκτὸς τῶν θαυμάτων τῶν Ἀγ. Γραφῶν δὲν αἰνῶν μυστήρια διὰ τὸν ἀνθρωπον; Μὴ; παρακαλῶ, δὲν εἶνε μυστήριον μέγα ἡ συνύπαρξις καὶ συνεργασία δύο μάλιστα οὐσιῶν εἰς τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν ἀντιθέτως; Ἡμεῖς κατανοοῦμεν πῶς ἡ δύλος, ἡ ἀνώλεθρος, ἡ ἀδιάφθορος, ἡ αἰζίζως καὶ ἀθάνατος πνευματικὴ ψυχὴ εἰς τὸ γήινον ἡμῶν σῶμα ἐκοινεῖ; Πῶς; ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἐπιτρέπει ἡμᾶς ν' ἀρνηθώμεν τὴν ψυχὴν οὔτε κωλύει ἡμᾶς νὰ παραδεχθώμεν ὅτι ἡ κυρίως δρῶσα ἐν ἡμῖν οὐσία εἶνε ὁ ἐγκέφαλος ἢ τὰ ὀλικά τῆς σαρκὸς μέλη ἀλλὰ τὸ δι' αὐτῶν ἐνεργεῖν πνεῦμα διότι ὁ λόγος τοῦτο ἐπιβεβαιῶσι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα διδάσκει. Ὁ ἀνθρώπινος νοὺς ἀληθὲς εἶναι, ὡς δύναμις περιορισμένη πνευματικὴ ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπαγάγῃ, ἢ τὸ κατὰ φύσιν. Δι' αὐτὸν τὸ ὑπὲρ αἰσθησιν εἶνε ἀκατάληπτον καὶ ἀπερινόητον. Ἀλλὰ τὸ μυστήριον ὡς φαινόμενον ἀπορρεῖν ἀναντιλέκτως καὶ ἀναντιρρήτως ἐξ ἀρχῆς ὡς ἀποτέλεσμα ἐξαγόμενον ἀδιαμφισβητήτως καὶ ἀναμφυρίτως ἐξ αἰτίας ὡς γεγονὸς πλέον ἀναμφισβήτητον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ εἶνε ἀπαστὸν ἀφ' οὗ ἡ λογικὴ ἐν τῇ ἀλλήλουχίᾳ τῆς, ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς, καὶ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ παρ-

ελθόντος, οὐδὲν παραδέχονται φυσικῶς ἢ ἠθικῶς ἐν τῇ γενέσει τὸ αὐτόματον. Οὐδὲν ἐλάττωμα πνευματικὸν πρὸς αὐτὴν ἢ διάνοια ἐκείνη ἢ ὁποῖα τὰ ὑπὲρ φύσιν παραδέχεται.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΜΒΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΙΑΣ

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΗ

Ἕνας γέρος, ἀπὸ τὰ πιστότερα τέκνα τοῦ Ἰακώβ, ποῦ δὲν θὰ πᾶθαιεν εὐχαριστημένος ἂν δὲν ἐξοῦσε νὰ ἴδῃ τὴν πραγματεποίησιν τῶν ἱερῶν Προφητειῶν, ὅταν ἕνα πρῶτὸν στὸ ἱερὸ τῶν Ἱεροσολύμων εἶδε μιὰ νέαν μάννα ποῦ ἦλθε νὰ ἀφιερῶσιν τὸ νεογέννητό της στὸ Θεό, μίλησε μὲ τὴ βαθεῖαν σοφίαν ποῦ τοῦ ἔδωσε ἡ ἐμπνευση τῆς πίστεώς του καὶ ὠνόμασε τὸ παιδί αὐτὸ «σημεῖον ἀντιλεγόμενον κείμενον εἰς πτώσιν καὶ εἰς ἀνάστασιν πολλῶν». Ὅταν τὸ παιδί αὐτὸ ἔγινε ἄνδρας καὶ ἤρχισε τὸ ἔργο ποῦ τοῦ εἶχε ὁρίσθῃ γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς του καὶ εἶχε σχηματίσῃ γύρω του ἕνα φιλικὸ κύκλον νέων ἁνδρῶν ποῦ ἐπίστευαν πῶς αὐτὸς ἠέφερνε τὴν ἡμέραν τοῦ λυτρωμοῦ στὸν Ἰσραὴλ, μ' ὅλο ποῦ πλήθῃ ἄπειρα ἔτρεχαν ἀπὸ πίστιν των καὶ ἐπευφημίες κλονοῦσαν τὴν ἀτιμώτατον ἀπ' ὅπου σημεῖωνε τὸ εὐεργετικὸν πέρασμά του, κάθε φορὰ ποῦ ἐβλεπε ὅλο ἐκείνο τὸν ὄχλον νὰ τὸν ἐπευφημῇ καὶ νὰ τὸν θαυμάζῃ, ρωτοῦσε μὲ βαθεῖαν γνώσιν τῆς μαύρης πραγματικότητος τοὺς ἰδικούς του ἂν μὲ πονηρίαν γιὰ τὴν μεγάλη παρεξήγησιν ποῦ γίνεται καὶ ποῦ θὰ γίνεται γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπόν του. «Τίνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;» Τὸ παιδί ἐκεῖνο «τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον», ὁ μεγάλος ἔπειτα εὐεργέτης τοῦ λαοῦ του, ποῦ ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦσιν ἤξεραν ποιὸς ἦταν πραγματικῶς, δὲν ἦταν παρὰ ὁ «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος» στὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἑκατομμύρια ὑπάρξεις ἐπίστεψαν πῶς εὐρῆκαν τὸν λυτρωτὴ των, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἑκατομμύρια ψυχὲς ἐπιρριπτόμεναι τὰ φρικτωτέρα ὁσσανιστήρια ποῦ μπόρεσε νὰ ἐπινοήσῃ ἡ ἀνθρώπινη κακία καὶ ὁ τυφλὸς φανατισμὸς, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἑκατομμύρια δλοκλήρους ν' ἀνατραχθοῦν, καὶ θυνάσται πανίσχυροι νὰ δέρωνται ἀπὸ τρομεροὺς ἐφιάλτας. Τὸ παιδί ἐκεῖνο ποῦ ὁ γέρος Συμεὼν τὸ ὠνόμασε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καὶ ποῦ ἀργότερα ξέροντας τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν φίλων του ρωτοῦσε ἂν τὸν ἐγνώριζαν πραγματικῶς, δὲν ἦτο παρὰ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ποῦ ἂν καὶ ἄφηκε τὴν τελευταίαν του πνοὴν μὲ τὸ

σκληρότερον καὶ τὸ ἀτιμότερον μαρτύριον τῆς ἐποχῆς του, συντροφευμένος ἀπὸ δυὸ ληστές, ἔμεινε ὅμως γιὰ σύμβολον τῆς θεϊκῆς τελειότητος ἐκδηλουμένης στὴν ἀνθρώπινον ζωὴν καὶ βασιλεύσει στὴ συνείδησιν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ποῦ ἐζητήσαν στὴ μωρία τοῦ σταυροῦ ὅ,τι δὲν μπόρεσε ἡ ἀνθρώπινη σοφία νὰ τοὺς δώσῃ. Καὶ ὅμως γιὰ ἄλλους τὸ αἶμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶναι παρὰ τὸ κοκκινᾶν ποῦ ἐρεθίζει μέχρι μανίας τοὺς ἀγριώτερους ταύρους καὶ ἡ ζωὴ καὶ τὸ νομα τοῦ Ναζωραίου γιὰ κείνους ποῦ δὲν ἐνοίωσαν καμμιὰ ψυχικὴ συγγένεια μ' αὐτὸν δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ δείξουν ὅλη τὴν ἀδυσσο ποῦ κλείνει ἡ καρδιά. Ὅσες φορές δὲν προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα Σταυρωμένο σύμφωνον μὲ τὴ δική των ἰσοτροπία, ἀνέκταν νὰ τοὺς ζητήσῃ εὐθύνην γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς των, ἀνίσχυρον νὰ ζυπνήσῃ τῆς Ἑρρινυνὸς τῆς συνήθειας των.

Μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστὸ πολλὲς φορές ἄνθρωποι ποῦ μονάχα ἔχουν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ ἀπὸ χεῖλη ποῦ προφέρουν τὰς το ἀφρίζουν ἀπὸ λύσσα ἢ ποῦ τὸ ἔχουν γνωρίσει ἀπὸ τὰ μαῦρα ματιογιάλια τῆς προκαταλείψης ποῦ δημιουργεῖ ὁ ἐγωϊσμὸς των. Μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστὸ πολλὲς φορές ἄνθρωποι ποῦ ποτὲ δὲν ἐφρόντισαν στ' ἀληθινὰ νὰ τὸν γνωρίσουν γιὰ τὴν φαντασία των συναρμολόγησαν διάφορες κομματισμένες καὶ ἀνένδοτες ἱστοροῦλες καὶ ἐνόμισαν πῶς ἔτσι ἀνέπλασαν τὴν εἰκόνα Ἐκείνου ποῦ γι' ἄλλους δὲν εἶναι παρὰ αὐτὴ ἡ ἀνέφρατος Θεότης ἐνσαρκωμένη.

Ὅπως εἶπα ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Ἰσραηλῆτης θὰ εἶναι μόνον «σημεῖον ἀντιλεγόμενον, κείμενον εἰς πτώσιν καὶ εἰς ἀνάστασιν πολλῶν» ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς προσωπικότητος του δίνει ἀμέσως τὴν ἀφορμὴν στὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἐσωτερικῆς πραγματικότητος ἐκείνου ποῦ τολμᾷ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ «ἕνα ἐν αὐτῷ ἀποκαλυφθῶσι διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν». Δὲν πρόκειται καθόλου νὰ κάμωμεν κήρυγμα γιὰ κείνους ποῦ ἔχουν καταδικάσῃ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ των σὲ θαμβὸν ποῦνὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ ἴδουν παρὰ πέρα ἀπὸ τὴν πραγματικότητά τῆς ἱδικῆς των ἀδύσους. Ξέρομεν πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταπέσῃ κανεὶς ἐκεῖνον ποῦ ἔρχεται μὲ τὴν διάθεσιν νὰ μὴ μεταπεισθῇ, πιστεύομεν ὅμως πῶς ἡ προσωπικότης τοῦ Ἰησοῦ ἔχει ἀνυπέρβλητον δραστηριότητα στὴν ἐπίδρασιν ἀπάνω σ' ἐκείνους ποῦ ἀπὸ ἀγνοία ἢ ἀπὸ πλάνη δὲν τὴν ξέρουν, μὰ ἔχουν τὴ καλὴ θέλησιν νὰ τὴν γνωρίσουν. Πιστεύομεν ἐπίσης πῶς καὶ σ' ἐκείνους ποῦ τὴν ξέρουν ὅσο πλὴν στενώτερη γίνεται ἡ ἐπαφὴ μαζὶ του, τόσο πλὴν ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ πίστις των καὶ ἡ ζωὴ των θέλομε νὰ τὸν καταλάβουν ὅσοι τὸν ἔχουν παραξήσῃ, νὰ τὸν ἀγαπήσουν ὅσοι τὸν ξέρουν ἀπλῶς, νὰ τὸν πλησιάσουν περισσότεροι ὅσοι τὸν ἔχουν ἀγα-

πήση. Ἡ μελέτη μας αὐτὴ δὲν θάχῃ κανένα ἀπολογητικὸ ἢ κολεμικὸ χαρακτήρα. Θὰ ἀνοίξωμε τὴν συνείδησίν μας γιὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τίς δυσκολίες ποὺ ἔχομε γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔτσι ἐτοιμασμένοι θὰ μαζευθοῦμε κάθε φορὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος μᾶς παρούσισε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ποιά σημασία ἔχει ἡ ζωὴ του γιὰ τὴ δικιά μας τὴ ζωή.

Δὲν εἶναι εὐκολο πρᾶγμα ν' ἀναπαραστήσῃ καὶ εἰς τὴν μορφή τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀρχαία παράδοσις πῶς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀνγκάσθηκε νὰ σφουγκισθῇ σ' ἓνα σεντόνι γιὰ νὰ στείλῃ σ' ἓνα μακρινὸ του πιστοῦ βασιλεῖα τὸ πορτραῖτό του ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ συλλάβῃ, εἶναι μιὰ ἔκφραση τῆς ἐντύπωσης ποὺ ἔχει ἡ μορφή του στὴ μικρὰ κοινωνία ποὺ σχηματίσθηκε γύρω του γιὰ πρώτη φορὰ. Ἡ θεωρία ποὺ ὑπάρχουν στὴν τέχνη διαφορετικὲς καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενες καὶ ἡ λύσις ποὺ ἔδωκε οὗτὸ πρόδλημα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὰ συμβολικὰ εἰκονίσματα, μᾶς δείχνει πόσο διαφορετικὰ μπορεῖ καθεὶς νὰ συλλάβῃ τὴν μορφή τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἀνάλογα πρὸς τίς ἀτομικὲς του κλίσεις καὶ πόσο ἀχνή "καὶ συμβολικὴ εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ εἰκὼν ποὺ "μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ ἡ φαντασία καὶ τοῦ πλείο ἐξιδανικευμένου πιστοῦ. "Ο,τι συμβαίνει μὲ τὴ ζωγραφικὴ ἀπέναντι τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Θεανθρώπου, τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴν ἀνάπλαση τῆς ζωῆς του ἐπὶ τῆς γῆς. Σ' αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία ὅλων ἐκείνων τῶν μεγάλων συγγραφέων ποὺ ἐφιλοδόησαν νὰ γράψουν γιὰ τὴ «Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ». Γιατὶ ἂν εἶναι δύσκολο νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ἥρωος, ἐνὸς μεγάλου διδασκάλου, ἐνὸς μεγάλου καλλιτέχνου χωρὶς νὰ βρίσκεται σὲ ψυχικὴ ἐπαρὴ μὲ τοὺς σκοποὺς τοῦ προσώπου ποὺ διογραφεῖ, χωρὶς νάχῃ πραγματικὴ συγγένεια μὲ τὸν χαρακτηρὰ του, καὶ ἂν δὲν μπορῇ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ πνεύματός του, ἀκόμη πλείο δύσκολο, ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ τὴ ζωὴ Ἐκείνου ποὺ ὁμοίος του δὲν ἔγεν-

νήθη ποτέ, ὅπως τὸ δέχτηκαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ Του. Ἐκείνου ποὺ μὲ καθαρὰ ἀνθρώπινα στοιχεῖα δὲν μπορεῖ οὔτε στιγμὴ τῆς ζωῆς του νὰ ἐξηγηθῇ. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν τέσσαρα μικρὰ βιβλιαράκια μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνει ὁλόσωμος καὶ ὁλοζώντανος ὁ ταπεινὸς διδάσκαλος τῆς Γαλιλαίας, ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τῆς κακίας τῶν Φαρισαίων, ὁ τραγικὸς ἥρωας τοῦ Γολγοθα, ὁ ἀκατάβλητος θριαμβευτὴς τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν. Γιατὶ στὰ βιβλιαράκια αὐτὰ δὲν ἐπεμβαίνει ἡ ἀνθρώπινη τύχη γιὰ ν' ἀναπαραστήσῃ τὴ ζωὴ τοῦ «ἥρωος» ποὺ ἔχει χαθῇ πρὸ πολλοῦ. Στὰ Εὐαγγέλια μιλεῖ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα ὅπως τὴν ἔζησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ συγγραφεῖς τῶν καὶ ὅπως τὴν ἀντελήφθη ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀνεπιτήδευτης ἀπλοῦ κῆς τῶν ψυχῆς. Οἱ ψαράδες τῆς Γενισαρέτ δὲν εἶχαν κανένα καλλιτεχνικὸ σκοπὸ, οὔτε εἶχαν θέσει μπροστὰ τῶν κανένα προπαγανδιστικὸ ἔργο. "Ο,τι εἶδαν μὲ τὰ ἴδια τῶν μάτια, ὅ,τι ἐφιλάφισαν μὲ τὰ ἴδια τῶν τὰ χέρια ὅ,τι ἔζησαν μὲ τὴν ἴδια τῶν τὴ ζωὴ, αὐτὰ ἔγραψαν τόσο ἀπλᾶ καὶ ἀπέριττα, χωρὶς καμιὰ ὀρεξὴ νὰ ἀνυψώσουν τὸν φίλον τῶν μὲ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, χωρὶς κἄν τὴ στοιχειώδη ἀνθρώπινη ἀδυναμία νὰ κρύψουν τὰ δικά τῶν τὰ λάθη ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς τοὺς ἐλέγχει γιὰ «ὀλιγοπίστους» καὶ γιὰ μαθητὰς ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀντιληφθῇ τὸ τί ἤθελε νὰ κάμῃ μαζὶ τῶν τόσο καιρὸ. Μέσα ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ βιβλιαράκια ἀναπηδᾷ ὁλόκληρο τὸ ἄρωμα τῆς ἀπλουστεμένης διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ποὺ χωρὶς ἐπιχειρήματα πιστεῖται ἀπόλυτα στὴν ἀποστολή Του καὶ ποὺ δὲν δέχεται κανένα ἀπολύτως συμβιβασμό. Μέσα ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ βιβλιαράκια κηρύσσεται τὸ νέο κήρυγμα ποὺ ἀνεστάτωσε ὁλόκληρη τὴν Οἰκουμένη, τῆς πατρότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀδελφωσύνης τῶν ἀνθρώπων. Μέσα ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ βιβλιαράκια χύνεται τὸ βάλασο σὲς πληγωμένους ψυχὰς ποὺ προσκαλοῦνται ν' ἀναπνεύσῃν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «πράου καὶ ταπεινοῦ τῆ καρδίας». Μέσα ἀπ' τὰ τέσσαρα αὐτὰ βιβλιαράκια ξεπηδᾷ ἡ φω

Κύριοι συνδρομηταί,

"Ἰνα δυνηθῶμεν ν' ἀντικρύσωμεν τὰς μεγάλας δαπάνας μας, διότι ἡ ἔκδοσις τῆς «Νέας Ζωῆς» δὲν ἀποτελεῖ κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ ἐμβάσητε τὴν μικρὰν συνδρομὴν Σας, ἄνευ ἀναβολῆς.

Τοῦτο θ' ἀποδείξῃ δι' ἐκτιμᾶτε τοὺς κόπους μας καὶ τὴν προσπάθειάν μας νὰ φανῶμεν ὡφέλιμοι. Ἀποδείξατε δι' δὲν λαμβάνετε τὴν «Νέαν Ζωὴν» παρὰ διότι τὴν ἐκτιμᾶτε καὶ ἐπιθυμεῖτε ἡ ἔιδωσίς της νὰ γίνῃ ὡφέλιμος ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.

τιὰ τῆς θείας ἀγανακτήσεως γὰρ κείνους ποῦ ἐκμεταλλεύονται τὰ θεῖα, ποῦ ἔχουν τὴν ὑποκριτικὴν διακαιοσύνην, ποῦ κρατοῦν γιὰ ἰδιοκτησίαν τῶν τὸν Οὐρανό. Ἐκεῖ μέσα σ' ἐς λίγες σελίδες τῶν ζωγραφίζεται μετὰ τὰ ἀπλούστερα καὶ γι' αὐτὸ φυσικὰ χρώματα δολοκλήρη ἢ τρυγῶν τῶν Χριστοῦ, τοῦ παρεξηγουμένου ἀπὸ τοὺς φίλους του, τοῦ συκοφαντουμένου ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του, τοῦ ἀπαρνούμενου ἀπ' τοὺς πατριώτες του, τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἀπὸ τοὺς ἰδιόκους του, τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ὅμως ἡ καρδιά Του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ κλείνῃ τὸν κόσμον δολοκλήρῳ μέσα καὶ τόσο τρυφερή, ὥστε νὰ συγκινῆται μετὰ πουλάκια καὶ τὰ ἀγριοπούδια τῶν κάμπων τῆς Γαλιλαίας, τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἡ διάνοιά Του εἶναι τόσο μεγάλη γιὰ νὰ ἐροματισθῇ μιὰ δολοκλήρωτικὴ μεταβολὴ τῆς Οἰκουμένης, χωρὶς σοφία, χωρὶς πλοῦτο, χωρὶς δύναμι ὀλική, καὶ τόσο λεπτὴ γιὰ νὰ διεισδύῃ μέσα στὰ ἀπόρητα τῶν καρδιῶν τῶν συντρόφων του καὶ νὰ προλαβαίνει καὶ τὰς πλείους ἐνδόμυχες ἀπορίες τῶν καὶ νὰ ματαιώνῃ τίς πλείους κρυφούς τῶν πειρασμούς, τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη εὐεργεσία καὶ ὁ θάνατος τοῦ Σταυροῦ ἡ πεπρωμένη ἀμοιβή, τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ζωντανὸς ἐρώτησε μετὰ θάρρος «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας, ποῦ πεθαίνοντας ἐδικαιολογοῦσε τοὺς θημιούς του, ποῦ νεκρὸς ἀπασχολοῦσε τὸν κίτρινο φθόνον τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ του, ποῦ ἀνεστημένος ἐξασχολοῦσε νὰ παλαίῃ μετὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν μαθητῶν του, τοῦ Χριστοῦ ποδὲπιτέλους ἐπέτυχεν ἂν ἐνθαρρύνῃ τοὺς φοβισμένους, νὰ ἀντιστρέψῃ τὰς ἀγρίας διαθέσεις τοῦ Παύλου, νὰ σχηματίσῃ τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς Ἐκκλησίας του, ποῦ ἀκολούθησε τὴν τύχην τὴν ἰδικὴν Του» «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» ἔγινε καὶ «κείμαι εἰς πτώσιν καὶ εἰς ἀνάστασιν πολλῶν» διὰ νὰ «ἀποκαλυφθῶσιν οἱ διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν.»

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ βραδύτης τῆς κυκλοφορίας τοῦ παρόντος φύλλου προήλθεν ἐνεκα τῆς βραδύτητος ἐπίσης τῆς λήψεως τοῦ παραγγελθέντος χάρτου. Ἐλπίζομεν νὰ μὴ παρουσιασθῇ τοιοῦτόν τι.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΩΤΗΡ ΔΙΑ ΣΕ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Μετάφρασις καὶ διασκευή
ὑπὸ Γ. Κ. Γ.) Ἀθήναι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θερινὴν τινὰ ἐσπέρην, ἐπισκέφθη γινώριμόν τινα ἀσθενή. Καθὼς δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔρριψεν ἀσκαρδαμητὴ τὸ βλέμμα του πρὸς ἐμέ, καὶ μόλις ἐκάθησα πρὸς τὸ πλευρόν του, ἠγέρθη ὀλίγον τι ἐκ τῆς κλίνης του, καὶ μετὰ μίαν σοβαρότητα τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ἀνεφώνησε: «ὦ φίλε... ὑπάρχει Σωτὴρ δι' ἐμέ;...» Λέγετέ μοι γρήγορα παρακαλῶ - διότι αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον ὁποῖον θέλω νὰ μάθω. Δὲν δύναμι νὰ ζήσω περισσότερον!! Εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν ὑπάρχει δι' ἐμέ ἔλεος!!! Δύναται ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ;... «ὦ!! ὑπάρχει Σωτὴρ δι' ἐμέ;» Τοῦτο μόνον θέλω νὰ μάθω.

Καὶ ἂν οὐ ἐπ' ὀλίγον ἡσύχασεν ἡ τὸσον ἀνήσυχος νοσὶς του μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προσεπάθησα νὰ ὑποδείξω εἰς αὐτὸν τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, καὶ εἶπον εἰς αὐτὸν αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ Θεὸς τὸσον ἠγάπησε τὸν κόσμον ὥστε τὸν Ἰῶν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν ἵνα μὴ ἀπωλεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Διότι ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὁ κόσμος θὰ σωθῇ δι' αὐτοῦ» (Ἰωάν. ΙΗ—16—17). Αἱ ἀλήθειαι τοῦ Εὐαγγελίου ἐπιδράσαν ὥς δάσκαλον εἰς τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν.

Ἐδέχθη τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἦτο ἐκτάκτως εὐτυχής. Καὶ ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν δοὺς μαρτυρίαν διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς καρδίας του καὶ οἱ τελευταῖοι του λόγοι τοὺς ὁποῖους προέφερεν περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, σχεδὸν ἦσαν οἱ ἑξῆς: Δὲν φοβοῦμαι πλέον τὸν θάνατον. Τὸ κέντρον τοῦ θανάτου δὲν ὑπάρχει!! Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅστις μοὶ δίδει τὴν νίκην διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Α΄ Κορινθ. ΧΥ—57). Θέλω νὰ φύγω νὰ ἦμαι μετὰ τὸν Χριστόν. Θέλω πολὺ γρήγορον νὰ εἶμαι εἰς τὸν οὐρανόν».

Τυπογραφεῖον

Ἀ. Μποροτλῆ - Κ. Φραγκιαδάκη

Χανιά Κρήτης

Πλειστάκις εἰς τὸν συγγραφέα, ὅτε ἐπεκρίπτετο διαφόρους πτωχοὺς, τετλημένους, ἀσθενούντας, ἐτέθη ἐνώπιόν του ἡ οὕτῃ ἐρώτησις. «**Υπάρχει σωτὴρ δι' ἐμέ;**» Καὶ πολλάκις ἠγάλλετο ἡ καρδία του δάκις ἔδλεπεν δυστυχεῖς ὑπάρξεις πεπιστευμένους εἰς Ἐκεῖνον ὅστις ἦλθεν διὰ τὴν ζήτησιν καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπώλως. (Ματθ. — ΧΥΙΙΙ—21)

Αἰσθανόμενος δὲ ὅτι ἡ ἐρώτησις «**Υπάρχει; Σωτὴρ δι' ἐμέ;**» δύναται νὰ ᾖ ἐν ἀπὸ τὰ μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ἐνδιαφέροντος ζητήματα, ἀφορῶν πᾶσαν ζώσαν ψυχὴν, ἀπεφάσιμα ὅπως εἰς τὰς ὀλίγας σελίδας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τομειδίου, δοθῇ ἡ ἀπάντησις, βέβαιον ὅν ὅτι ὁ λόγος οὗτος εἶνε δυνατός νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς σοφὸς ὡς πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Β'. Τμ.ΙΙΙ 15).

Εἴμε ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ἡμότεροι νὰ ἐδηγοῦμεθα ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου εἰς πᾶσαν τὴν ἀληθειαν καὶ νὰ κατασταθῶμεν κύριοι τῆς αἰωνίου ζωῆς διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

S. M. Haughton.

«ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΩΤΗΡ ΔΙΑ ΣΕ»,

«Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ δώσῃ ἡμᾶς ζωὴν».

(Α' Τιμοθ. α' 15).

Αὕτη εἶναι ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἀγγελία ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ Θεὸς ἐδωκεν εἰς ἡμᾶς αἰώνιον ζωὴν καὶ αὕτη ἡ ζωὴ εἶναι ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ. Αἰώνιος ζωὴ!! Κληθεῖτε νὰ πιστεώσητε αὐτὴν καὶ εἶναι ἰδική σας.

«Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν ἑαυτῷ.» (I, Ἰωάν. Ε. 10). Ἀπατεῖται δι' αὐτὴν πίστις καὶ λαμβάνεται διὰ τῆς πίστεως. Μήπως ἀμφισβῆτε εἰς τὴν ἀληθειαν τῆς εἰδησεως; Ἐνθυμεῖσθε ὅτι «ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, ἔκαμιν αὐτὸν ψεύστην, διότι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐμαρτύρησεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. (Α' Ἰωάν. Ε' 10). Καὶ οἱ λόγοι αὗτοι εἶναι ἀληθεῖς. Καὶ εἶναι διὰ τὴν ἀγαπητέ μοι φίλε, ὡς ἂν νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἄλλος ἀμαρτωλὸς εἰς τὸν κόσμον, Ἐκατομύρια ἐπίστευσαν, καὶ ἐγένοντο εὐτυχεῖς, προετοιμασθέντες διὰ τὸν οὐρανόν. Ἐκατομύρια πάλιν σήμερον ἐλπίζουσι, καὶ πληροῦνται εἰρήνης καὶ χαρᾶς. Εἶναι πιστὸς ὁ λόγος καὶ πᾶσης ἀποδοχῆς ἄξιός.

Ιον) Ἰησοῦς Χριστὸς! Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὸ θέμα τί ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν νὰ κλῇ, ἅς προσπαθῶμεν νὰ δώσωμεν μίαν μικρὰν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν «**ποῦ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς;**» Εἶναι ὁ Αἰώνιος Υἱὸς τοῦ Πατρὸς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἴσος μετὰ τὸν Πατέρα. Κατέχει ὅλας τὰς ιδιότητας καὶ τελειότητας τῆς Θεότητος. Εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Εἶνε Θεός. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἀναφέρων περὶ Αὐτοῦ, λέγει «**Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος.**» (Ἰωάν. α' 1).

Καὶ ὁ Παῦλος περὶ αὐτοῦ λέγει «ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί. Καὶ Θεός καὶ ὡς Θεὸς κατέχει τελειαν σοφίαν, δύναμιν, γνῶσιν, ἀγαθότητα, ἀληθειαν. Εἶναι ὁ κυβερνῶν καὶ συγκρατῶν τὰ πάντα, διὰ τῆς

δυνάμεως τοῦ λόγου Αὐτοῦ. Εἶναι ὁ δὸς εἰς ἡμᾶς ζωὴν, πνοὴν καὶ τὰ πάντα.

2ον) Ὁ Ἰησοῦς ἰσαπέως εἶναι ἐπίσης ἄνθρωπος! Ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔλαβεν ἀγγέλων φύσιν, ἀλλὰ ἔλαβε ἐν ἑαυτῷ σπέρμα Ἀβραάμ. Ἐπειράσθη κατὰ πάντα ὡς ἡμεῖς χωρὶς ἁμαρτίαν (Ἐβρ. δ' 15) Ἐγένετο ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀνθρώπος ἀληθής, δυνάμενος νὰ συμπαθῇσιν εἰς ὅλας μὲς τὰς θλίψεις καὶ τὰ πειθήματα, καὶ Θεὸς ἀληθὺς ἀγάτης καὶ ἐλέους, δὲ νὰ βοηθήσῃ ἡμᾶς εἰς ὅλας μὲς τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀνάγκας. Δὲν ὁ πᾶρχει πόνος ἢ στενοχωρία, τὴν ὅπ' ἐν αἰσθανόμεθα χωρὶς νὰ μὴ εἶνε γνωστὴ εἰς αὐτόν, καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ παραγαρήσῃ. «**Διότι δὲν ἐχωμεν ἄρχειν ἐκ μὲς δυνάμεων νὰ συμπάσῃ ὁ ἦτο εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν,**» (Ἐβρ. Ε' 15) ἐπειδὴ καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπαθε πειρασμοὺς, **δύνάται νὰ βοηθήσῃ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἐκείνους.** (Ἐβρ. δ' 18).

3ον) Πόθεν ἦλθεν; Ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ στήθος αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν. Ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα τῆς δόξης καὶ μακαριότητος. Ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀγγέλων καὶ ἐν δόξῳ ἄλλων πνευματικῶν ὄντων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ρευστοποίησις τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας ἐκ Κρήτης

Τὸ Διάτγμα «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐν Κρήτῃ Μοναστηριακῆς περιουσίας» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 233α φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τοῦτο τὰ τέσσαρα Μοναστηριακὰ Ταμεῖα μετωνομάσθησαν Ὁργανισμοὶ Διοικήσεως Μοναστηριακῆς περιουσίας (Ο.Δ.Μ.Π.) Σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἡ ρευστοποίησις τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ ἡ διάθεσις τοῦ προϊόντος τῆς ρευστοποίησεως.

Ἐκαστος ὁργανισμὸς Διοικήσεως Μοναστηρ. περιουσίας διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Τοπικοῦ Συμβουλίου, οὗ τὸ πέμπτον μέλος θὰ εἶναι ἱερεὺς. Παρὰ δὲ τῇ Γεν. Διοικήσει συνιστᾶται τριμελὲς Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν συμβούλιον εἰς τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὁποῦ οὐ ὑποβάλλεται πᾶσα πράξις τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ρευστοποίησις ἀποκλήρου τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας ἀστικῆς καὶ ἀγροτικῆς γενήσεται ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τοῦ Διατάγματος. Αἱ πρόσοδοι τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας κατατίθενται εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν εἰς χρεώγραφα ἢ χρηματόγραφα. Τὰ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως Μοναστηριακῶν κτημάτων κεφάλαια ταῦτα **παραμένοντα ἔχουσιν**, θὰ διατίθενται δὲ μόνον αἱ τέκοι, 1) πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πόρων τῶν διατηρουμένων Μονῶν 2) πρὸς μισθοδοσίαν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ καὶ νομίμως ἀποχωρούντων ἐπισκόπων, καταβολὴν τῶν συνοδικῶν ἐπιδομάτων, τῶν δαπανῶν τοῦ συνοδικοῦ γραφείου καὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν καὶ

τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου. 3) πρὸς διατήρησιν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς 4) Πρὸς μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ο.Δ.Μ.Π. 5) πρὸς μισθοδοσίαν τῶν ἱεροκηρύκων 6) Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου ἀσφαλίσεως ἐνοριακοῦ κλήρου μὴ ὑπερβαίνον τὸ 1 ο) ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν προσόδων τῆς Μοναστηρ. Περιουσίας 7) Πρὸς μισθοδοτικὴν ἐπικουρίαν τοῦ ἀπόρου ἐνοριακοῦ κλήρου 8) Πρὸς θεραπείαν τῶν ἐκκλ. ἐκπαιδευτικῶν σκοπῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ κοινωνικῶν τοιούτων. καὶ 9) Πρὸς καταβολὴν τῶν πρὸς τὰ Πατριρχεῖα ἐπιδόματα.

Ἐκ τῶν ἐν Κρήτῃ Μονῶν διατηροῦνται ἐπὶ, ἀκυριώτεροι καὶ πλουσιώτεροι, ἢ δὲ κινήτῃ καὶ ἀκίνητος περιουσία τῆς ἐν Ἀμαρίῳ Μονῆς Ἀσωμάτων, (ἀξίας δέκα ἑκατομμ.) περιέρχεται εἰς τὴν ἐν αὐτῇ Γεωργικὴν Σχολήν.

Ἀποτελέσματα

Ἡ ἐκποιθησάμενη Μοναστ. περιουσία, ὑπολογίζομεν ὅτι θὰ δώσῃ περίπου 200 ἑκατ. δραχμῶν. Ἡ ἐκποίησις θὰ γίνῃ ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν. Ἐκαστον ἔτος θὰ πωληθῇ περιουσία 60-70 ἑκατμ. ἐκ τούτων θὰ εἰσπραχθῶσιν 20 ο) ἢτοι 12 ἕως 14 ἑκατομμ. ἐξ ὧν ἀφαιρουμένων 10 ο) διὰ τὸ ταμεῖον προνοίας τοῦ Κλήρου, θὰ μείνουν 10 ἕως 12 ἑκατομμ. ἀτινα κατατιθέμενα εἰς τὴν Ἀγροτικὴν μὲ τόκον 6—7 ο) θὰ ἀποφέρουν 700 ἕως 800 χιλ. δραχ. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος εἶνε ζήνιμα ἂν εἰσπραχθῶν τόκοι οὔτε οἱ ἡμίσεις τὸ ποσὸν τῶν τόκων μετὰ τὴν πρώτην τετραετίαν θὰ φθάσῃ εἰς 3 περίπου ἑκατομμ. δραχ. Ἐκτοτε θ' αὐξάνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφοῦ τὰ ἐκποιθησόμενα κτήματα θὰ ἐξωφληθῶσιν ἐντὸς δεκαετίας.

Τώρα, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, θὰ κατορθωθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ πενομένου καὶ ἐγκαταλειμμένου ἐνοριακοῦ κλήρου τῆς Κρήτης; Ἰδωμεν: —Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἐπισκόπων (ἧτις προτάσσεται) ἀπαιτοῦνται 50 χιλ. ἐτησίως: —διὰ τὴν μισθοδοσίαν 5 ἱεροκηρύκων, 120 χιλ. —διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν μελῶν τῶν 4 τοπικῶν συμβουλίων 120 χιλ. —διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν μελῶν τοῦ Κεντρ. ἐποπ. συμβουλίου 27 χιλ. —διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν πέντε γραμματέων τῶν συμβουλίων 90 χιλ. ἂν μὴ 120. —διὰ τὴν μισθοδοσίαν 5 κλητῶν 30 χιλ. —διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ἱερ. σχολῆς (διὰ τροφὴν τῶν μαθητῶν καὶ μισθοῦς διδύλων) 800 χιλ. ἄδας. Ἐὰν τώρα δοθῶν ποσὰ καὶ δι' ἄλλους τινὰς σκοποὺς, περὶ ὧν κάμνει μνείαν τὸ 12 ἄρθρον τοῦ Διατάγματος, τότε τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἐτησίως θὰ κυμανθῇ μεταξὺ 1,637.000—2 ἑκατομμ. Ἐπομένῃ ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος δὲν θὰ εἰσπραχθῶν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τόκοι πλέον κατ' ἀνώτατον ὅρον τῶν 400 χιλ. δραχ. ἐνθ' ὅθ' ἡ πραγματοποιηθῶσι δαπάναι: τοὐλάχιστον 1,500.000. Οὕτως ἐχόντων τῶν ἐσόδων (ἐκ τόκων) τὰ ὅποια θὰ αὐξάνωσιν ὀλίγον κατ' ἔτος, καὶ τῶν δαπανῶν ἄφ' ἑτέρου, δὲν μένει οὔτε ἓνα, οὔτε μετὰ λεπτὸν δ' ἓν τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἀληθῶς πενομένου ἐνοριακοῦ Κλήρου τῆς νήσου.

Μόνον μετὰ δεκαετίαν ἂν εἰσπραχθῶν τὰ 200 ἑκατομμ. ποῦ ὑπολογίζομεν πῶς θὰ ἀποδώσουν τὰ ἐκποιθησόμενα Μοναστ. κτήματα καὶ κατόπιν πολλῶν ἔτη, ἴσως νὰ δοθῇ κανένα πεντακοσάριον μηνιαίως εἰς ἕκαστον τῶν ἱερέων, αἵτινες ἀφήνονται

ἐν τῇ μεταξὺ νὰ χορταίνωσι μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι οἱ προϋστάμενοί των συμπάσχουσιν!

Συμπέρασμα.

Ὅ,τι συνέβη, καὶ ὅ,τι θὰ συμβῇ ἡμεῖς τὸ εὐρίσκομεν φυσικώτατον. Μίαν τάξιν ἀνοργάνωτον, ποῖος τὴν λογαριάζει; Μπορεῖ νὰ τὴν συμπαθοῦν ἐξ οἴκτου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν λαμβάνει, καὶ δικαίως, ὅπ' ὅψιν τοῦ. Ἐν ὅσῳ οἱ Κρήτες ἱερεῖς δὲν συσσωματωθῶν ἀληθινὰ, μὲ ἀληθινὰ, νὰ ἰδρῶσιν Παγκρήτιον Σύνδεσμον, τοῦ ὁποῦ τὰ μέλη νὰ εἶνε ἐτοιμα καὶ πρόθυμα διὰ πάσαν θυσίαν, ἃς μὴ περιμένουν προκοπὴ. Ἀς μὴ περιμένουν ὁ κόσμος νὰ τοὺς ὑπολήπτειται καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ καὶ νὰ ἐξεύρῃ τὰ μέσα νὰ ζῶσιν ἀξιοπρεπῶς. Ἐλλειψὶς συσσωματώσεως θὰ πῇ ἀνικανότης, ἀδυναμία, νέκρα. Μίαν τάξιν ποῦ ἔχει αὐτὰ, ποῖος τὴν ἐκτιμᾷ; Συσσωμάτωσις, ὀργάνωσις, θὰ πῇ ζωὴ, κίνησις, δράσις, ὑπόληψις, δύναμις. Κλήρος χωρὶς αὐτὰ εἶνε κλήρος εἰκονικὸς, οὐχὶ πραγματικὸς.

Τὴν συσσωμάτωσιν, τὴν Παγκρήτιον ὀργάνωσιν, τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, θέλομεν διότι μόνον οὕτως ὁ ἱερεὺς θὰ ἀποκτήσῃ ταξικὴν συνείδησιν, ἥς ἄνευ θὰ εἶνε πάντοτε τὸ ἐξουθενίωμα.

Θέλομεν τὴν συσσωμάτωσιν ὡς δείγμα ὑπάρξεως καὶ ζωῆς.

Θέλομεν τὴν συσσωμάτωσιν, ὡς δείγμα εὐγενούς δράσεως, καὶ δι' αὐτῆς ἐπεδίωξιν καὶ ἐπίτευξιν εὐγενῶν σκοπῶν. Ἱερεὺς καὶ εὐγενὴς σκοπὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε ταυτόσημα, καὶ θὰ γίνοντο διὰ τῆς συσσωμάσεως, εἰς ἣν παραστάτην θὰ ἔχουν τὸν Χριστὸν.

Θέλομεν τὴν συσσωμάτωσιν ὅχι ἵνα ἐπιδιώξῃ μισθοὺς, οὔτε θίξῃ οὐδενὸς τὰ συμφέροντα, ἀλλ' ἵνα ἀποδείξῃ πῶς ὁ παπὰς ἔχει ἀξίαν, εἶνε ὠφέλιμος καὶ δύναται νὰ ὠφελήσῃ ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

Θέλομεν τὴν συσσωμάτωσιν, ἵνα ἐξ αὐτῆς προκύψῃ νέα ἐποχὴ θρησκευτικῆς φωτοδότης.

Θέλομεν τὴν συσσωμάτωσιν ἵνα μεταβληθῇ εἰς «Στρατὸν Σωτηρίας».

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἑνοριακοῦ Κλήρου τῆς Κρήτης ἵνα διερωτηθῇ, τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδεώδη του.

Τὸ «Ταμεῖον ἀσφαλίσεως Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος»

Ἐπρεπε νὰ γίνῃ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἓνα υἱὸς ἐνὸς ἱερέως, (δ' κ. Παπκνδρίου) ὅστις νὰ εἶχε ἴδην, νὰ εἶχεν αἰσθανθῇ, νὰ εἶχε λυπηθῇ μετάνκαρδον τὸν πατέρα ἱερέα, τὸν ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ πάντων, διὰ νὰ γίνῃ ὅπ' αὐτοῦ τὸ «Ταμεῖον ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου».

Ὁ ἐφημερικὸς Κλήρος τῆς Ἑλλάδος θὰ τὸν εὐγνωμονεῖ ἕς αἰῶνα.

Ὁδηγεῖται πρὸς ἐγγράφην εἰς τὸ «Ταμεῖον ἀσφαλίσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος»

—Τὸ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τοῦ

Κλήρου της Ἑλλάδος ἀρξάμενον τῶν ἐργασιῶν του ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐάνθης ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας καὶ ζητεῖ τὴν διὰ καταστάσεως ἀποστολὴν διαφόρων πληροφοριῶν. Διὰ τὴν ἐγγραφήν τις εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλισεὼς δεῖν μέχρι Νοεμβρίου ἐ. ἔ. νὰ υποβάλλῃ μίαν ὑπεύθυνον δήλωσιν εἰς τὸ Ταμεῖον. Ἡ ὑπεύθυνος δήλωσις πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ μὲ τὰ ἐξῆς πιστοποιητικά 1) Πιστοποιητικὸν γεννήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου, 2) Πιστοποιητικὸν γάμου, 3) Ληξιαρχικὰς πράξεις γεννήσεως τέκνων, καὶ 4) Πιστοποιητικὸν τοῦ εἰσαγγελεως Πρωτοδικῶν ὅτι ὁ μέλλων ν' ἀσφαλισθῇ δὲν κατεδικάσθη δι' ἀδικήματα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 22 καὶ 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Πάντα τὰ ἄνω συντασσόμενα ἐνωρὶς πρέπει νὰ σταλῶσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν (δόξος Δελφῶν ἀριθ. 4 Ἀθῆναι) ὁπόθεν δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ζητῶσι καὶ οἰανδήποτε ἄλλην πληροφορίαν.

— Ὡς αὐτῶς δι' ἐγκυκλίου ὑπομνήσκει εἰς τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας πλὴν τῆς Κρήτης (δικαί:) τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐνδιαφερόμενων κρατήσεων τῶν ἡσφαλισμένων. Ἐν ἐννετίᾳ περιπτώσει θέλει ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον. Αἱ κρατήσεις δὲν νὰ στέλλωνται ἢ διὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. ἢ κατ' εὐθείαν εἰς τὰ Γραφεῖα (δόξος Δελφῶν 4) αὐτοῦ.

— Ὡς αὐτῶς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ταμεῖου ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου ἐξέδωκε μακρὰν ἐπεξηγηματικὴν ἐγκύκλιον πρὸς ἀπάσας τὰς Μητροπόλεις, καθορίζουσας λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἡσφαλισμένων. Προκειμένου περὶ τοῦ τρόπου εἰσπράξεως ἐνίων πόρων τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. ἡ ἐγκύκλιος ὀρίζει τὰ ἐπόμενα. «Κατὰ τὸ ἀρθρον 6 ἐδάφ. 1 τοῦ νόμου 4485 τῆς 7ης Μαρτίου 1930 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 2430 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων» ὀρίζεται ὅτι, «ὁ ἱερεὺς ὁ τελέας ἢ συμπράξας εἰς ἱεροπραξίαν γάμου ἢ βαπτίσεως ὑποχρεοῦται νῆ συντάξῃ ἐπὶ τόπου, ἅμα τῇ τέρατι τῆς ἱεροπραξίας, δήλωσιν περιέχουσαν πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκίας ληξιαρχικῆς πράξεως, ὑπογραφομένης ὑπ' αὐτοῦ». Καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὰ ἐξῆς: «Τὴν δήλωσιν ταύτην ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ἐντὸς 5 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἱεροπραξίας εἰς τὸν ἀρμόδιον ληξιαρχικὸν κλπ.» Κατὰ συνέπειαν εἰς τὰς πρωτεύουσας νομῶν καὶ εἰς πόλεις ἐνθα ὑπάρχει ἐξδρα Εἰρηνοδικεῖου ἢ Πρωτοδικεῖου, ὅπου καὶ ἰσχύει ὁ ἐν λόγῳ νόμος, οἱ ἐφημέριοι ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρουσίας καὶ ἄνευ αἰσασθήποτε ἀναβολῆς προσωρινῶς καὶ μέχρι τῆς ἐκτυπώσεως καὶ πωλήσεως εἰς αὐτοὺς τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 7 ἐδάφιον 4 τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπομένων ἐνοτήτων, νὰ εἰσπράττωσιν ἐπὶ ἐκάστης πράξεως γάμου δραχ. 25 καὶ ἐπὶ ἐκάστης βαπτίσεως δραχ. 5.

Ὁφείλουσαν δὲ νὰ ἀναγράφωσιν ἐπὶ τῆς συντασσόμενης, ἅμα τῇ τέρατι ἐκάστης πράξεως γάμου ἢ βαπτίσεως δηλώσεως ὡς ἐξῆς: «Εἰσπράχθη ὁ ἐκ δραχμῶν 25 ἢ ἐκ δραχμῶν 5 (ἐν πρόκειται περὶ βαπτίσεως) τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 3 ἐδ. 6 τοῦ νόμου 4606

ὁριζόμενον, ποσοστὸν ὑπὲρ τοῦ Τ. Α. Κ. Ε., ὑπογράφοντες, τὴν ὡς ἄνω καταχώρησιν. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς ἢ ἐν Ἀθήναις καὶ Παιραιεὶ ἱερεῖς τὸ εἰσπράχθαι τοῦτο ποσοστὸν θὰ καταθετοῦν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. λαμβάνοντες προσωρινὰς ἀποδείξεις μέχρι τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐνοτήτων, ἅτινα καὶ θὰ ἐπικελλῶνται ἐπὶ τῆς περὶ τῆς ἀνωτέρω ὁ λόγος δηλώσεως ἐπὶ τῆς πράξεως τοῦ γάμου ἢ βαπτίσεως. Οἱ δὲ ἱερεῖς τῶν ἐπαρχικῶν θὰ ἐμδάζουν τοῦτο πρὸς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. διὰ ταχυδρομικῶν ἢ ἐπιταγῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Οἱ κ. κ. ληξιαρχοὶ ἐνετάλησαν ἀρμοδίως ὅπως μὴ δέχωνται ληξιαρχικὰς πράξεις γάμου καὶ βαπτίσεως ἐφ' ὅσον δὲν θὰ γίνεταί μνεῖα ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πκρόντος ὅτι εἰσπράχθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. ὑπὸ τῶν ἱεροπραξάντων ἱερέων καὶ δραδύτερον ἀφ' οὗ τεθοῦν ἐν κυκλοφορίᾳ τὰ εἰδικὰ ἐνοτήρια, ἃν δὲν ἔχουν ἐπικελλῶνται ἐπὶ τῶν πράξεων γάμου ἢ βαπτίσεως.

Φοδερὸν !

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐπίσκοποι ἀποδεικνύεται ὅτι ὡς ἐμβλημα τῶν εἰχον τὴν θρησκοκνηλεῖαν καὶ πατριδοκαπηλεῖαν. Ὁ ἐπαναστάτης Βασιλεὺς, ὁ Ροβερτόλου Ἀλέξανδρος (ἀρχιεπίσκοπος!! Ἀμερικῆς) καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ δὲν ἦσαν ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ λύκοι θαρτεῖς, ἐκμεταλλεῦμενοι θρησκείαν καὶ πατριδὰ καὶ σπείροντες ἐρίδας καὶ ἀκαταστασίας βλαβερωτάτας. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ὁμόφωνος ἀπαίτησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς νὰ φύγουν. Ἄν οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες εἰχον μόνον τοὺς ἱερεῖς τῶν, ἀλλ' ἱερεῖς μορφωμένους καὶ ἀλτρουιστάς ὅχι μόνον δὲν θὰ ἤρριζον καὶ δὲν θὰ ἐμίσειον ἀλλήλους, ἀλλὰ θὰ εἶγον ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπίστεως κατὰ τρόπον προκαλοῦντα τὸν σεδασμὸν καὶ θαυμασμὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ.

Οἱ ἐπίσκοποι αὐτοί, ὡς εἶδον πολυτελείας ἐν Ἀμερικῇ ἐβλάψαν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς θέλει ἀληθεῖς ποιμένες μιμουμένους τὴν ὃν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους Χριστόν, καὶ ὅχι ἔχοντας «θεωρίαν ἐπισκόπου καὶ καρδίαν μυλωνᾶ».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

« ΣΕΙΣ ΕΙΣΘΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ » (Ματθ. Ε'. 9)

Ἐν μικρὸν κοράσιον ἐννέα περίπου ἐτῶν ἔκαμε πρότασιν πρὸς τὸν ποιμένα μιᾶς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ γίνῃ μέλος. Εἶχε διδαχθῇ προπόντως τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶχε ζῆσον μὲ τὴν νέαν ζωὴν τὴν ἐν Χριστῷ ἐπὶ ἐννέα μῆνας. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπήντησεν καταλλήλως εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τοῦ ποιμένου, τελευταίως τὴν ἰρώτησιν :

— «Νέλλη ἡξεύρει ὁ πατήρ σου ὅτι εἰσθε Χριστιανή;

— «Μάλιστα κύριε» ἀπήντησεν ἡ μικρά μας.

— «Ἐχετε εἰπῇ τίποτε εἰς αὐτόν;

— «Ὁχι, εἶπεν ἡ μικρά μας.

— «Καὶ πῶς λοιπὸν ἡξεύρει ὅτι εἰσθε Χριστιανή;

— «Διότι τὸ βλέπει, ἀπήντησεν.

— «Καὶ πῶς δύναται νὰ ἴδῃ αὐτό;

- «Ὁ πατήρ μου βλέπει ὅτι εἶμι καλλιτέρα ἀπὸ ἄλλοτε.
 — «Καὶ τί ἄλλο ἐπὶ πλέον βλέπει;
 — «Βλέπει ἐπίσης ὅτι ἀγαπῶ καὶ ἀναγινώσκω τακτικὰ τὴν Ἀγ. Γραφήν, καὶ προσεύχομαι.
 — Καὶ κατόπιν ὧν αὐτῶν, νομίζει ὁ πατήρ σας ὅτι εἰσθε Χριστιανή;
 — Μάλιστα ἀπήντησεν ἡ μικρὰ Νέλλη καὶ μὲ σεμνότητα ἀλλὰ καὶ μὲ θάρρος ἐξέφρασε τὴν διδοίκατά της ὅτι ὁ πατήρ τις ἐγνώριζε ὅτι ἦτο Χριστιανή. Τὸ το ἡννόει ὁ Ἰησοῦς ὅταν εἶλεγε σεῖς εἰσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Ὅχι μόνον ἐμβρίθην πίστει, καὶ θάρρος ὁμολογίας, ἀλλὰ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ὅστις χωρὶς κανένα ἀπολύτως λόγον, μαρτυρεῖ περὶ τῆς νέας ζωῆς τῆς ἐν Χρ. στῆ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγιστον γεγονός, τὸ ὅποιον παρατηρεῖται εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐργαζομένων μας, οἱ συνεργάται μας, παρατηρήσωσι τὴν νέαν μας ζωὴν τὴν ἐν Χριστῷ, τότε οἱ λόγοι μας ἔχουσι δύναμιν.

Καὶ τοῦτο εἶναι προνόμιον παντὸς Χριστιανοῦ.

Πιθανὸν νὰ μὴν εἶμεθα πλούσιοι, ἢ πεπαιδευμένοι ἢ εὐγλωττοί, καὶ ἀκόμη νὰ μὴ εἶμεθα ἱκανοί, εἰς προτροπὴν, εἰς διδασκαλίαν, ἢ εἰς λόγον.

Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ ἡ ἀγία ζωὴ εἶναι ἡ μόνη ζωὴ καὶ εὐγλωττος διδασκαλία. Οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐμαθεῖς καὶ οἱ νέοι δύνανται νὰ διεγείρωσι τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου βλέποντος τὴν μεταβολὴν τῶν. Δύνανται νὰ ἀποδείξωσι τὴν πραγματικότητά της ἐπιστροφῆς τῶν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ κρύψωμεν τὴν ἀγίαν ζωὴν. Δὲν κρύπτεται ἀλλὰ λάμπει. Πιθανὸν νὰ μὴ κάμνῃ θόρυβον μεγαλύτερον μιᾶς μικρᾶς λυχνίας, ἀλλὰ δύνανται νὰ λάμπῃ ὥς ἡ μικρὰ λυχνία ἐν τόπῳ σκοτεινῷ.

Οὕτως δυνάμεθα πάντες νὰ εἶμεθα πραγματικῶς φῶς τοῦ κόσμου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Μετάφρασις καὶ διασκευή Γ. Κ. Γ. Ἀθῆναι

Ο ΖΩΝ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐρευνήσατε τὰς Γραφάς, διότι κάθε ἐδάφιον τῆς Γραφῆς ἔχει τὴν ἐμπνευσιν παρὰ Θεοῦ καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν κηρύττεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν κηρύττεται ἄλλο τι ἢ ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ταχύς, ζῶν καὶ ἐνεργός, πλήρης δυνάμεως. Καὶ ὅταν τις ἀναλαμβάνῃ νὰ θάψῃ τὴν Γραφήν, κρύπτων τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς, ἀναλαμβάνει μίαν μεγάλην ἐργασίαν, διότι μίαν ἡμέραν θὰ ἔλθῃ εἰς φῶς, διὰ τῆς ἀναστάσεως τῆς ζωῆς οἷς ὑπαρχούσης ἐν αὐτῇ καὶ ὅταν τις ἀναλαμβάνῃ νὰ ἀπορρίψῃ τὴν Γραφήν ὡς μοναδικὸν διδόν, ἀπορρίπτει ἓνα ζῶντα ὄργανισμὸν, ὅστις περιλαμβάνεται ἐντὸς τῆς καὶ ὅστις εἶναι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μετὰ τὸ πτώματος καὶ ζῶντος ἀνθρώπου. Πλειστάκις ἡ Ἀγ. Γραφή ἐτέθη ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς Τραπεζῆς διαφόρων κριτικῶν καὶ πάντοτε ἀπεδείχθη ἡ ὑπεροχὴ τῆς, διότι ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἡ Ζωὴ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κοπερώτερος ὑπὲρ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν καὶ διαπερᾷ ὡς ξίφος μέχρι ἄρμων τε καὶ μυελῶν, διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ὑπάρχει ἐν αὐτῷ.

Κάποτε διήρχετό τις ἐκ τινος καταστάσεως ταρχεύσεως ζῶν ἐν Σικάγῳ καὶ ἐστάθη ἐπ' ἀρκετὸν περ-εργαζόμενος τὰ ἐν τῇ προθήκῃ ἐκτιθέμενα ἀντικείμενα, συγχρόνως δὲ ἐπέφερε καὶ κριτικὴν ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ τὸ τῶν ἐκτιθεμένων ἐν τῇ προθήκῃ, παρετήρησε μίαν γλαυκὰ καὶ εἶπεν· «Αὐτὴ ἡ γλαυκὰ δὲν ἔχει γεμισθῇ καλῶς, τὸ σῶμά της δὲν εἶναι ἰσορροπημένον ὅπως πρέπει, τὰ περὰ της δὲν εἶναι προσηρμοσμένα κανονικὰ καὶ ἐὰν δὲν ἴδω δυνάμιν νὰ ταριχεύσω μίαν γλαυκὰ καλλιτέρον αὐτῇ; θὰ ἐγκατέλιπον αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι ἦτο καὶ αὐτὸς ταριχευτὴς ζῶν. Ἐξαιφνης ἡ γλαυκὰ περιεστράφη καὶ ἐνευσε πρὸς αὐτόν.

Ἐσυνέχισε τὸν δρόμον τοῦ καὶ λυπούμενος ἐθεώρει αὐτόν ὡς τὸν μέγιστον τῶν ἀνοήτων ἐν Σικάγῳ διότι ἐπέφερε κριτικὴν ἐπὶ μιᾶς ζώσης γλαυκᾶς. Ὅταν ἡ γλαυκὰ ἐφάνερωσε διὰ τῆς κινήσεώς της τὴν ἐν αὐτῇ ζωὴν, οὐαδὴποτε κριτικὴ ἐπ' αὐτῆς ἀπεμακρύνθη.

Τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἀγ. Γραφήν, εἶναι ὁ ζῶν Λόγος τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

Ἀθῆναι Γ. Κ. Γ.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνθρώπου
 Ὅταν λείπῃ ὁ Χριστὸς
 Ποῖα βρυχυεμῶνιὰ μεγάλη
 Ποῖος σκοτεινὸς καιρὸς

—ο—

Ἐκεῖ μέσα πλημμυρίζουν
 Φόβος καὶ ὀργὴ Θεοῦ
 Μαῦρα σύννεφα φοβίζουν
 Μὲ θρονεῖς καὶ κερανοὺς

—ο—

Ὅταν ὁμῶς ἀνατεῖλῃ
 Στὴν ψυχὴν μας ὁ Χριστὸς
 Διαλύονται οἱ φόβοι
 Μᾶς ἐλκύει ὁ Σταυρὸς

—ο—

Νέος ἥλιος φωτίζει
 Μέσ' τὰ θάθη τὴν κηρδαίαν
 Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγκαλιάζει
 Μᾶς ἀρπάζει ὑψηλά.

—ο—

Εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνθρώπου
 Ἀνατέλλει ὁ Χριστὸς
 ἥλιος καὶ φῶς τοῦ κόσμου
 Λαμπροφῶρος οὐρανός

—ο—

Τώρα ἔλεος καὶ χάρις
 Εὐλογία καὶ χαρὰ
 Σ' ὅλους τοῦ Χριστοῦ τοὺς λάτρεις
 Σωτηρία δωρεὰν

Ἀθῆναι

Ὁρθόδοξος Χριστ. Ἀδελφότης ὁ «Εὐαγγελισμός»